

De geheime vereeniging Ku-Klux-Klan in Amerika. — De groote brand te Bergambacht. — De herdenking van Leiden's Ontzet. — Het nut van den regen. — Het spoorwegongeluk bij Breda.

No. 15

(41)

12 Oct.
1921.

PER NUMMER
20 CENT.

VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT.

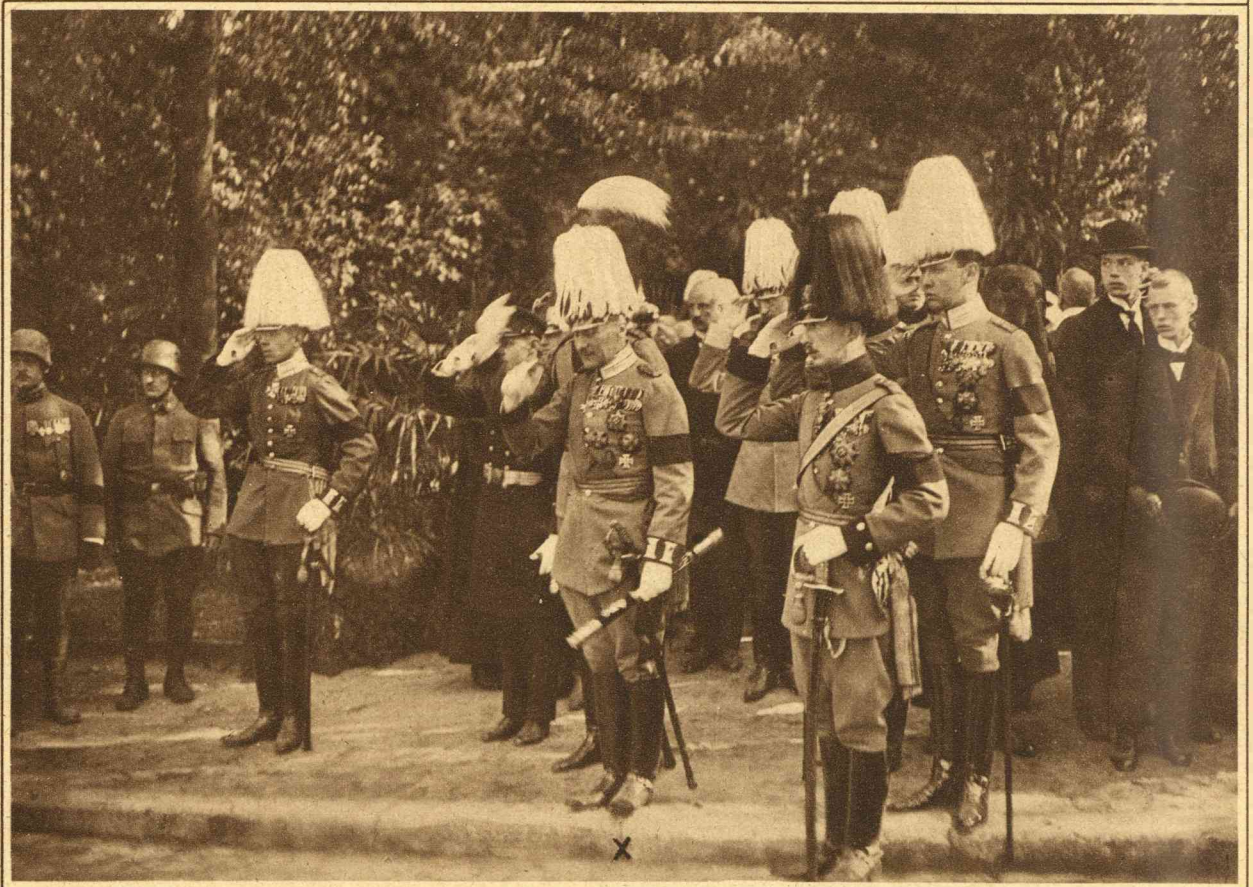
Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

De begrafenis van Württembergs laatsten Koning

Verleden week had op het „Alter Friedhof" te Ludwigsburg bij Stuttgart de begrafenis plaats van ex-koning Wilhelm II, den laatsten koning van Württemberg. Wij geven hiervan op deze pagina een viertal interessante, fraaie foto's. Hierboven, links: kort na het vertrek van den lijkwagen ging het rechter middelpaard steigeren en wierp zich op den grond, waardoor een langdurig oponthoud ontstond. Rechts: Hertog Albrecht von Württemberg brengt het militair saluut voor het stoffelijk overschot.

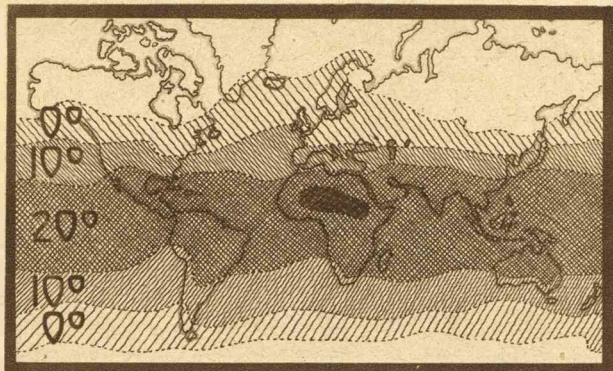
Links: De Koningin van Württemberg (x) verlaat het Kerkhof. Rechts: De bevolking defileert voorbij het versch-gedolven graf van den Koning en brengt haar laatsten groet. Het witte kruis rechts naast het graf wijst de plaats aan, waar 's konings eerste gemalin rust.

't Regent, 't Regent.

Voor al wat leeft is water onmisbaar. Water is 't meest verspreide lichaam in de Natuur. De chemie analyseert 't als zijnde saamgesteld uit hydrogeen en oxygeen, waterstof en zuurstof, maar zuiver water komt nimmer voor en bevat nog 'n groote menigte andere substanties; voor den physioloog is 't water de basis van de organen van plant, dier en mensch. Ons lichaam is voor niet minder dan twee derden uit water saamgesteld. Voor den industrieel is 't water een prachtige bron van kracht, de natuurlijke of kunstmatige waterval doet z'n molens malen, z'n turbines en dynamo's snorren — voor hem is water 'n onuitputtelijke bron van kracht en licht. Voor den ingenieur is 't water nu eens vriend, dan weer vijand. Onze Hollandsche waterbouwkundigen, die ons landje ontwoekerden aan de baren, weten daarvan mede te praten.

Wanneer dan 't water voor 't bestaan van den mensch en zijn kultuur 'n hoofdfactor is, spreekt 't rijmpje hierboven geschreven wél waarheid. Want wanneer der menschheid de zegeningen van den Regen worden onthouden, vagen hongersnood en pestilentie miljoenen menschen weg van 't aardrijk, de beekjes en rivieren drogen uit, dier en mensch weet niet waar 't zijn dorst zal lesschen, want ook de bronnen wellen niet meer en de planten zijn verdord.

Waar de mensch steeds trachtte de natuur wetten te stellen, ligt 't dus voor de hand dat hij trachtte regen te verwekken, wanneer deze uitbleef. Ten allen tijde hebben regenmakers gespeculeerd op 't bijgeloof en de domheid van de

Hoe de warmte over de aarde is verdeeld.

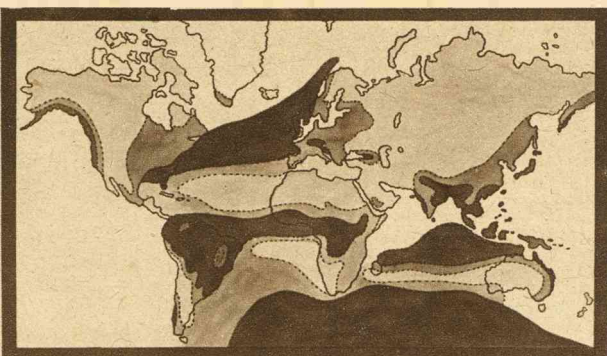
we zoo ongeveer: wanneer twee luchtstroomen van ongelijke temperatuur elkaar ontmoeten is dit meestal oorzaak dat regen ontstaat... 't klimaat, de temperatuur eener landstreek wordt voornamelijk bepaald door de zoogenaamde Hydrometeoren, d. i. de vorming van regen en neerslag en de heerschende winden.

Wanneer u de twee kaartjes die hierneven gaan met elkaar vergelijkt, ziet u dat de gemiddelde temperatuur over de aarde vrij regelmatig is verdeeld, als 't ware gordelsvormend, parallel loopend met den evenaar, terwijl de regenval op aarde zeer onregelmatig is. De donkere plekken op 't regenkaartje geven overvloedige regens aan, de minder donkere gematigde regens, nog lichter getint zijn de regen-arme gedeelten van de aardoppervlakte. Door middel van zoogenaamde pluviometers wordt gemeten hoe hoog 't hemelwater op den bodem jaarlijks zou staan wanneer 't niet verdampde of anderszins. Den hoogsten stand heeft men gemeten aan de Golf van Bengalen, in 't Khassia op 'n hoogte van 1200 meters. Gedurende de laatste 25 jaren viel daar gemiddeld 13 Meters regen — 'n ware zondvloed... gesteld eens dat al dat hemelwater bleef staan! Tegenover dit maximum staat dan 't minimum bij Copiapo in Zuid-Amerika tusschen Peru en Chili, waar jaarlijks slechts 8 millimeters valt. Ook Suez is bijzonder droog met niet meer dan 25 millimeters of Caïro met 34 millimeters. Rusland boogt ook niet op te veel regen met z'n 400 millimeters maar wint 't van Centraal Azië waar men gemiddeld 200 millimeters noteerde, in Duitschland valt gemeenlijk 600 millimeters, in Frankrijk aan de kusten van den Atlantischen Oceaan 800 millimeters.

Wat nu betreft 't vochtgehalte van onzen dampkring, dit neemt af naarmate we hooger komen. Op 7000 Meters is 't reeds tien maal minder dan aan de aardoppervlakte. Om dit vochtgehalte aan de weet te komen, maken we gebruik van 'n eenvoudig instrumentje, 'n hygrometer, uitgevonden door Saussure. Hij had opgemerkt dat bijvoorbeeld 'n paardehaar zeer gevoelig is voor vocht en in lengte toeneemt naarmate zoo'n haar vochtiger is. Nemen we 'n haar ter lengte van 25 centimeters, drogen die volkomen uit dan zal ze 5 millimeters langer worden als ze flink vochtig is. Natuurlijk hebben we zoo'n haar door middel van ether volkomen „ontvet”. Wanneer we dus zoo'n haar spannen door haar met 'n gewichtje te bezwaren van anderen, er 'n klein wielje mee in verbinding brengen waaraan 'n wijzer is bevestigd, dan kunnen we op 'n scala 't vochtgehalte noteeren.

Op 't zelfde principe berust 't zoogenaamde weermantje of 't weerhuisje. Door 't inkrimpen of uitzetten van 'n kattendarm draait 'n plankje rond, waarop 'n juffertje met 'n parasol en aan 't andere uiteinde 'n meneer met 'n paraplu. Zet nu ten gevolge van minder vocht de darm uit, zoo draait 't plankje rond en meneer met z'n paraplu komt regen voorspellen, de juffrouw voorspelt dan mooi weer...

Weten we dus den gemiddelden regenval op aarde en kunnen we 't vochtgehalte meten, omtrent 't ontstaan van regen weten we ook wel wat.

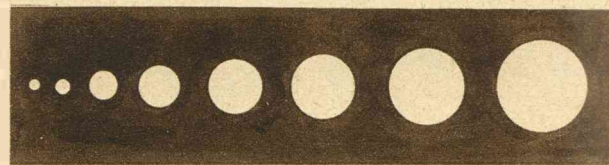

Regenkaartje der aarde. (Donker aangegeven: overvloedige regenval. Lichter aangegeven: middelmatige regenval, Even getint: weinig regenval).

't Water aan de aardoppervlakte, dat bevat is in den bodem, in de planten, in beek, meer, rivier en oceaan, verdampt om op te stijgen in de atmosfeer. — ontmoet 't een koude luchtlaag, zoo kan regen ontstaan of er kan zich 'n soort mist vormen, 'n min of meer doorzichtige sluier als 't ware, waarin de waterdamp condenseert tot miniem kleine druppeltjes. Vanaf dit moment treedt de zwaartekracht in werking en 't water krijgt neiging om te vallen, maar de drupjes zijn zoo licht en hun val-snelheid is zoo gering, dat 't geringste zuchtje wind ze wegstuift of 'n opstijgende luchtstroom ze opvoert tot groote hoogten.

't Hoe en wat van regen-in-den-dop is dan, dat één kubieke meter mist ongeveer vijf honderd miljoen druppeltjes bevat, die allen tezamen nog geen twee grammen wegen, 't overige water in den kubieken meter is dan nog in den dampvorm. Elk druppeltje heeft 'n doorsnede van twee honderdste gedeelten van 'n millimeter en 't gewicht van zoo'n drupje is nog geen vier tien-milliardste van 'n gram. Kan zoo'n drupje onbelemmerd vallen, zoo legt 't per seconde slechts 13 millimeters af. De drupjes zijn onderling tamelijk ver van elkander verwijderd, namelijk 'n millimeter. Beleggen deze drupjes 'n vergadering, en dat doen ze vaak, onze standbeelden en monumenten getuigen er van, zoo veroorzaken ze vocht en ontsieren onze beroemde mannen in bronzen!

Wanneer echter 't verdampende water opstijgt in de atmosfeer, dan formeert 't ook de wolken, en de regenwolken hebben we nimbus gedoopt; donker van uitzien zijn ze en vaak worden ze vergezeld van cumulus of stapelwolken, gelijkend op de rook- en stoompluimen onzer locomotieven; de matrozen noemen 't katoen-balen. Bij zons-ondergang worden de cumulo nimbus als met goud omzoomd om dan, 'n purperkleur aannemend, 't oog te verrukken. De regenwolken zijn laagrijvende wolken wat betreft hun basis, want verenigd met stapelwolken kunnen ze massa's vormen, die tot 5 à 6000 meter reiken.

De grootte van verschillende regendruppels varieert van 1 tot 7 mM.

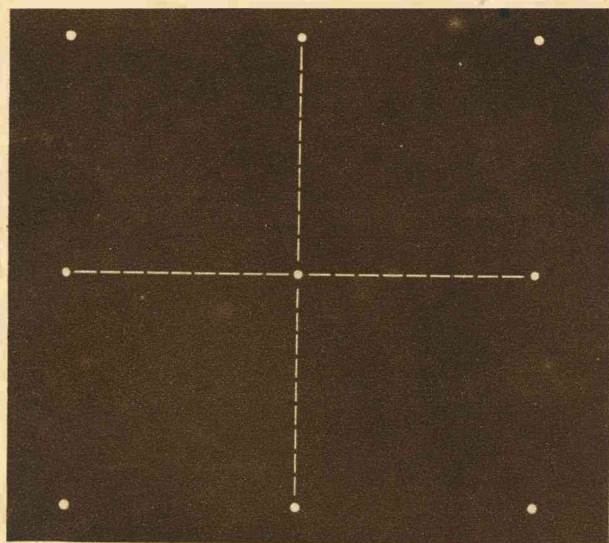
Wanneer nu de lilliputdrupjes van daarstraks zich verenigen, ontstaat regenval. 'n Gewone regendruppel meet gemiddeld van 1 tot 3 millimeters, maar als 't „kopjes en bakjes” regent of „pijpestelen” tijdens 'n onweersbui, kunnen ze 'n grootte bereiken van 5—6 en 7 millimeters.

Zijn wij er nog niet in geslaagd regenval te bevorderen of te forceeren, wel is onze kultuur, vaak saamgaand met onbekookte vernielzucht, oorzaak dat sommige streken op aarde zoo goed als „droog” zijn gelegd. Door 't uitroeien van gansche wouden zijn voorheen welvarende landstroken tot 'n barre woestenijs geworden, waar de droge winden hun vernielend spel vrij voeren en waar de regenval, voorheen overvloedig, daalde tot 'n minimum. De Zuidelijke Alpen-departementen geven hiervan 'n droef voorbeeld, om vele andere landstroken niet te noemen of 't zou moeten zijn ons pronkjuweel in den gordel van smaragd, ons Java, waar ook maar voor 't vaderland weg wordt gehakt en gekapt. In diverse landen vaardigden de regeeringen dan ook hun „kap-verbod” uit, maar thans, na den oorlog, moet menig bosch, menig uitgestrekt woud er aan gelooven voor den „weder-opbouw”, wat klimaatverandering in de omgeving zal teweegbrengen... en... droogte.

Kunnen we al geen droge zomers voorkomen, laten we toezien hun aantal niet moedwillig te vermeerderen door 't omhouden van eeuwenoud geboomte; 'n woud is in enkele maanden omgehakt, maar vraagt eeuwen om te „worden” en waar geboomte is... waar de wouden hunne majesteit ten toon spreiden, daar wordt uit volle borst door dankbare landlieden gezongen:

't Reigent — 't Zegent!

W. POTTUM

De afstand in verhouding tot de grootte der mist-regendrupjes is vrij groot: 1 mM. (sterk vergroot).

groote massa, maar ook de wetenschap overwoog de mogelijkheid van 't „doen regenen” en menige proef werd in de laatste jaren wetenschappelijk genomen, zij 't dan ook met helaas pover resultaat.

Reeds jaren geleden en nog dezen zomer in Engeland gingen men „Regenschieten” maar kreeg men nul in plaats van regen op 't request. Men is 't er dan ook nog niet over eens of 't losbranden van geschut 't regenen zou bevorderen — de laatste groote wereldoorlog gaf geen bevestiging. Toch heeft men statistieken aangelegd die zouden aanduiden dat kannades wel degelijk regen en onweer kunnen oproepen. De Amerikaan J.C. Lewis schreef 'n boek over dit onderwerp, waarin we geconstateerd vinden dat in October 1825 'n zware regenbui onmiddellijk volgde op de losbranding van 't geschut ter gelegenheid der feestelijke opening van het kanaal dat de Hudson met 't Eric-meer verbindt. De veldslagen tusschen de Fransch-Sardinische legers en Oostenrijkers werden gevolgd door zulke regenbuien dat kleine riviertjes ondoorwaadbaar werden en gedurende den grooten slag van Solferino ontstond zulk 'n storm dat gedurende eenigen tijd het gevecht werd gestaakt. Den dag na den veldslag van Bull-Run in Virginië werd 't water als 't ware met bakken uit den hemel gegoten. Tijdens den wereldoorlog ontstond na de beschieting van de Dardanellen-forten 'n waar noodweer en de groote veldslagen, die vaak met fraai weer werden begonnen, eindigden onder zwaren mist, regen, sneeuw, hagel, donder en storm.

In hoeverre hier nu 't schieten aan den regen-val debet was, of dat hier alleen sprake kan zijn van toevalligheden... we beschikken nog over te weinig gegevens om dit uit te maken. Zooveel is echter wel zeker dat we voorloopig van „regen-schieten” weinig hebben te verwachten; vandaar dan ook dat de regenmaker, die tegenwoordig in Amerika veel van zich doet spreken den „chemischen weg” schijnt te bewandelen — en naar de dagbladen melden... met succes.

Hoe nu regen volgens den natuurlijken weg ontstaat, weten

DE LIEFDE IS HET HOOGSTE

DOOR JAAP VAN BOYL

Naast elkaar liepen ze voort, de jonge boer en de dienstmaagd. Ze gingen naar de roggeakkers, waar hij de halmen zou zichten en zij ze tot schooven moest binden.

Maar ze spraken weinig.

De zon stond hoog aan den strakken hemel en haar licht sprankelde tusschen de takken en de bladeren van de boomen door en teekende duizenden loovertjes op den grijzen weg, duizenden bevende goudloovertjes. Hij dacht aan Janna van de Berkenhoeve, die hem afgewezen had, twee maanden geleden, en die nu verkeerung had met Geurt en hij vloekte zachtkens.

Was ze hem dan lief geweest?

Nee, maar 't was een goede partij; 't was een eer de hand te verwerven van de rijkste boerendochter twee uren in het rond. Maar hem was dat geluk niet gegund, hij had een blauwtje geloopt en z'n boerentrots was gewond.

Af en toe sprak hij een woord tot Stien, die naast hem liep, een kort, afgetrokken woord. Dan zwegen ze weer allebei.

Die Geurt . . . die verwenschte Geurt . . . hoe zou hij

„Daarin heb je gelijk,” stemde ze toe en de dartelheid verdween een oogenblik uit haar oogen.

Maar dadelijk daarna glimlachte ze alweer.

„Al krijg je niet alles, wat je wenscht, daarom blijft er nog veel om te danken,” zei ze. „Kijk eens naar de akkers, en naar de zon . . . wat wil je meer . . . ?”

„Meer? Geld . . . veel geld . . . hoopen geld . . . !” bekende hij haastig.

„Waarom?”

„Geld is macht . . . en macht is geluk . . . .”

Stien schudde het hoofd en zweeg.

„Nee,” dacht ze, „macht is geen geluk . . . iets gaat er boven macht, iets is er, waarnaast zelfs de macht armzalig is . . . .”

En ze kon het weten, want dat „iets” leefde in haar . . . dat doortilde haar als ze waakte en als ze droomde . . . het was wreed en het was zoet . . . O, ze had hem zoo lief, zoo lief, den jongen boer, die daar naast haar voortliep . . . zoo lief . . . zoo lief . . . !

Zwijgend nu weer, in gedachten verdiept, gingen ze naar het einde van hun weg.

geld kan geven, maakt me niet begerlijk in jouw oogen. Ja . . . ja . . . ik zou rijk willen zijn . . . o, hemel, ja . . .

Zonder meer te spreken werkten ze langen tijd door, ijverend zooveel ze konden.

Maar de arbeid in den heeten zonneshijn matte af.

„We zullen een poosje rusten,” stelde hij voor.

„Ja, dat 's goed; ik ben moe geworden,” antwoordde ze.

Toen zetten ze een aantal schooven rechtop tegen elkaar en gingen er aan den schaduwkant ruggelings tegen leunen.

Hij keek haar van terzij aan.

„Ik wou, dat jij rijk was,” dacht hij ten tweeden male. Daarna, denkend aan de sterke, lenige, welgevormde jonge vrouw naast hem, sloot hij z'n oogen.

„Ze is mooi . . . ze is gezond . . . ze is het begeeren waard . . . .” riep z'n hart.

„Maar arm,” zei z'n hoofd.

„Ze zou je gelukkig maken . . . .”

„Maar haar tot vrouw te nemen zou je geld noch eer bezorgen.”

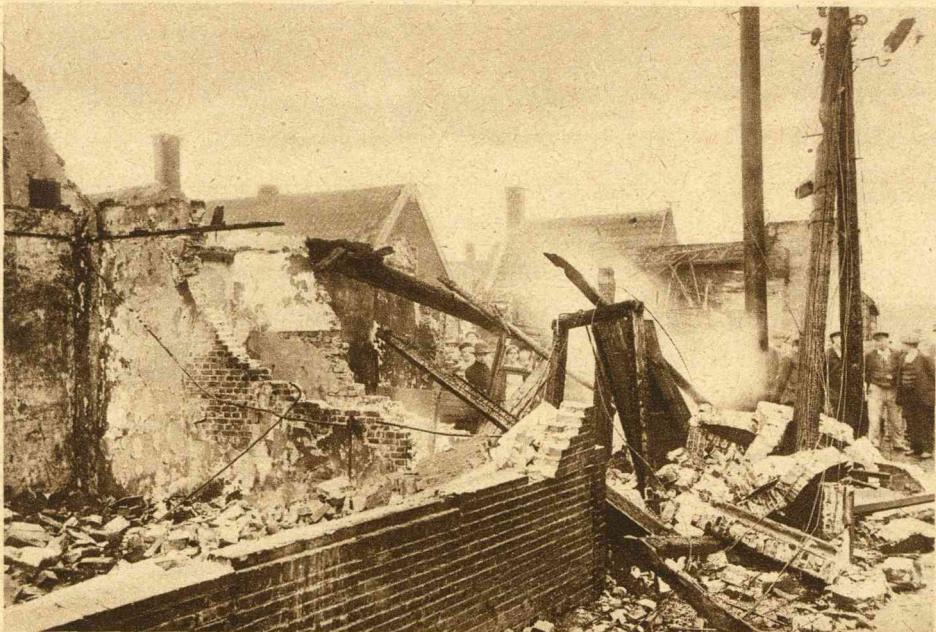
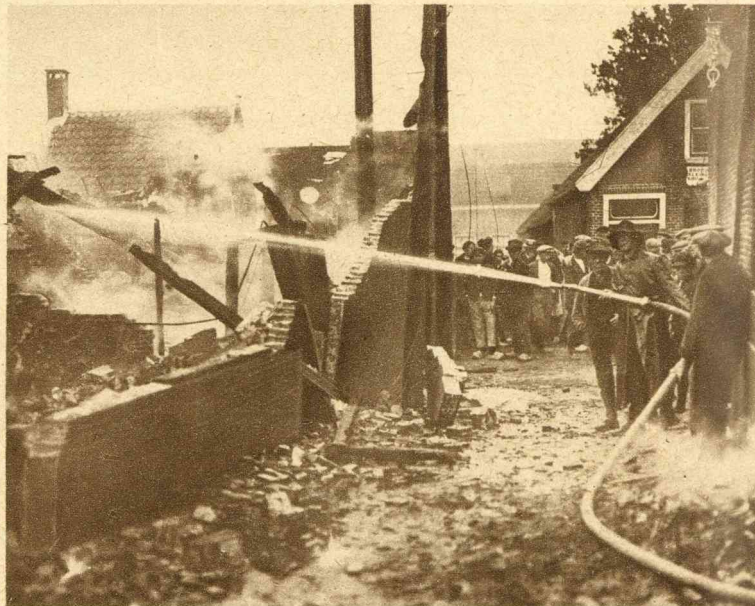
„Vele menschen zouden je prijzen als je haar trouwde.”

„Maar meer zouden je uitlachen . . . denk aan Janna

DE GROOTE BRAND TE BERGAMBACHT.

Maandagmorgen 3 Oct. circa half tien ontstond er in een schuur van P. Buis te Bergambacht brand, vermoedelijk veroorzaakt door vonken uit een locomotief (Bergambacht ligt aan de spoorlijn Gouda—Schoonhoven). De brand greep snel om zich heen, zoodat totaal 21 huizen zijn in de asch gelegd, w.o. de openbare school, het Gemeentehuis en de Kerk. Talrijke gezinnen zijn door deze ramp dakloos geworden. De foto's op deze pagina geven een sprekend beeld van den omvang der schade. Hiernaast (links en rechts): de brandweer is bezig de nog smeulende resten nat te houden.

Het gebouw, dat het eerst verbrand is. De paal rechts op de foto is van het hoogspanningsnet der gemeente Ambacht. Het heele dorp is door de aan de leiding aangerichte schade zonder licht.

De ruïne, ontstaan door 12 in de asch gelegde huizen.

lachen als hij den smaad hoorde, die z'n mededinger trof . . . hoe zouden ze samen genieten, hij en Janna . . . Welnu, ze mochten . . . en hij wenschte hun niet veel goeds.

„Ben je in een slecht humeur?” vrbeg Stien eindelijk.

„Wat gaat jou dat aan?”

„O, niets . . . ik vraag het maar zoo.”

„En al was het waar?”

„O, dan hindert het nog niemand dan jezelf.”

„Dat begrijp ik; jij zult er niet om schreien.”

„Nee, waarachtig niet!”

Ze lachte en liet haar regelmatige tanden zien, waartegen haar lippen afstaken als rijpe kersen tegen een blank bord; een kuiltje vormde zich in elke wang en haar zachtronde schouders deinden, terwijl ze schaterde.

Hij keek haar aan en lachte mee.

„Was jij maar rijk!” dacht hij één oogenblik, terwijl z'n blik als liefkoozend langs de omtrekken van haar jonge, welgevormde gestalte gleed.

Toen keek hij weer strak voor zich en zuchtte.

„Wat een zware zucht van een licht hart,” spotte ze.

„Stien, het leven is niet veel,” barstte hij los.

„Loop heen,” zei ze.

„Wat je hebben wilt, dat krijg je meestal juist niet.”

De halmen vielen suizend neer.

Zij nam ze in haar armen en bond ze tot schooven. Zoo nu en dan keek hij eens even om, glimlachte en sprak een woord.

„Handig is ze, drommels handig,” dacht hij.

En telkens bleef hij haar aanlokkelijk figuurtje even in z'n herinnering vasthouden.

„Dit is rijkdom . . . wees tevreden,” zei ze, op de schooven wijzend.

„Ja, 't ziet er kostelijk uit,” stemde hij opgetogen toe. „ik kan me niet herinneren, dat er ooit zoo'n goed roggejaar is geweest.”

„En ze zal prijzig worden ook nog, heb ik gehoord.”

„'t Is te hopen . . . dan komt er geld onder de boeren.”

„Geld . . . geld . . . geen dier eet het!” minachtte ze.

„En geen mensch gooit het weg! Zou jij niet rijk willen zijn?”

„Misschien!”

„Misschien? Waarom misschien? Je zou er alles voor kunnen koopen: de mooiste jurken en de zwaarste gouden kettingen.”

„En jou,” dacht ze bitter. „Als ik geld, veel geld had, zou je me misschien willen hebben . . . dat ik je méér dan

. . . en aan Geurt . . .

Plotseling stond z'n moeder voor hem.

Ze was dood, maar ze stond aan z'n voeten en er was een lichtglans om haar heen, zooals hij dien op schilderijen wel eens had gezien, maar nooit, oneindig veel mooier.

Ze glimlachte weemoedig tegen hem; toen opende ze den mond en zei: „Herinner je, wat ik leed . . . hoe ongelukkig ik was met je vader . . . geld had ons tezamen gebracht . . . geld is de dood . . . de dood van het geluk . . . de liefde is het hoogste . . .”

„Moeder!” en hij strekte z'n armen uit.

Maar ze schudde het hoofd en, zich even buigend, hief ze achter zich uit de duisternis een gestalte op.

„Liefde!” trilde het van haar lippen en ze wees op wie naast haar stond. 't Was Stien . . . Stien in hemelschen glans . . .

Met een schok ontwaakte hij.

Niet ver van hem af sluimerde Stien met regelmatigen ademhaal, die haar bovenlijf zachtkens deed op en neer gaan.

Wat was ze mooi! Mooi en frisch!

Er kwam een groot verlangen in hem haar wakker te

zoenen, maar hij deed het niet; hij beheerschte zich, stond op, greep de zicht en ving opnieuw aan te maaien. In z'n hoofd verdrongen de gedachten elkaar: Stien . . . en liefde . . . moeder had het gezegd . . . in z'n droom, maar dromen waren toch niet altijd bedrog. . . .

Opgewonden maaide hij door. Ja, moeder had veel verdriet gekend . . . haar huwelijk was zéér ongelukkig geweest. . . . Ze had nooit met vader moeten trouwen . . . geld . . . liefde. . . .

„Ben je al weer begonnen?” vroeg Stien, ontwakend. „Dat zie je.”

„Daar ben ik ook,” en ze bond opnieuw strooivissen om de halmen. „Hè, 't heeft me toch goed gedaan, zoo'n poosje rust. Wat is 't nog warm, hè?”

„Ja,” en hij jachtte door met z'n werk.

„Hm, slecht geslapen?” schertste Stien.

Doch hij antwoordde niet.

Na een poosje kwam er een tilbury voorbij; Geurt zat er in.

„'t Kompliment van Janna,” sarde hij.

Toen de aangesprokene zweeg en deed alsof hij niets gehoord had, begon Geurt tegen Stien te praten, terwijl hij z'n paard liet stilstaan. „Zeg Stien, ga je mee?”

„Met jou niet.”

„'k Heb nog zoo'n mooi plaatsje voor je, hier. . . .” en hij klopte op het kussen naast zich, „je zult het goed bij me hebben, hoor!”

„Hoepel op, vent.”

„Toe maar . . . 't vrijt heel goed in een tilbury. . . .”

Toen, met een vloek, wierp de jonge boer de zicht neer, greep den hamer, waarmee hij het lemmet telkens wette, en sprong vooruit.

„Ik zal je doodslaan!”

't Jonge paard spitste de ooren en begon te trappelen,

DE GEHEIME VEREENIGING KU-KLUX-KLAN IN AMERIKA.

De laatste dagen doet de geheime Vereeniging Ku-Klux-Klan, die reeds sinds 1865 in Amerika bestaat, weer vaak van zich spreken. Vroeger was haar hoofddoel de bevrijde negers te terroriseeren, thans richt zij zich in hoofdzaak tegen de katholieken (Ieren, Italianen en Slowaken). Joden en zich in Amerika vestigende onderdanen van vreemde staten. Om haar doel te bereiken schrijft de Ku-Klux-Klan voor niets, zelfs voor geen moord terug. Het hoofd van deze gevaarlijke vereeniging noemt zich „Z. M. de Keizerlijke toovenaar”, „Keizer van het onzichtbare keizerrijk van Ku-Klux-Klan”. De leden heeten „ridders van Ku-Klux-Klan”. Zij komen meestal des nachts in bosschen bijeen en kleeden zich daartoe op vreemde wijze. De vereeniging wint steeds meer aanhangers, en haar invloed is thans van dien aard geworden, dat de regering der Vereenigde Staten ingrijpt. Onze foto's stellen voor, hierboven: De „Keizer” van Ku-Klux-Klan (links) begroet een der leden.

Maar hij lag onwetend neer, bleek, waar het bloed niet kleeftde.

„Water, water . . . o, Heer, waar is water. . . .?”

Haar oogen speurden rond, maar in de nabijheid was geen sloot te zien en ook . . . waarin zou ze het water dragen, het stelpende, koude vocht?”

Toen, snelbesloten, nam ze, inspannende al haar krachten, het zware lichaam op en droeg het eenige minuten gaans, strompelend en hijgend, de lippen bijtend ten bloede.

„O, wat is hij zwaar . . . wat is hij zwaar. . . .”

Ze moest den last laten vallen, ze kòn niet meer; maar toen ze weer keek naar het hoofd, waarvan het bloed aflekte op den stoffigen weg, ging ze opnieuw voort, brekend haar jonge kracht bijna door haar hevig gezwoeg.

Eindelijk, eindelijk water! Goddank!

Hij viel omlaag, te hard, maar ze kon niet anders; toen doopte ze haar zakdoek in het koele water en bette en wiesch.

„Dirk, Dirk, toe jongen, wordt dan toch wakker!”

Lang bleef hij bewusteloos, maar toch, eindelijk, sloeg hij de oogen op en keek verwonderd rond zich, terwijl zij sprakeloos zijn herleving aanzag.

„Stien, wat is er gebeurd?”

„Het paard van Geurt. . . .”

„O, ja . . . en . . . en . . . hoe kom ik hier?”

„Ik heb je hier heen gebracht.”

Hij richtte zich op, bracht de hand aan het voorhoofd en steunde.

„Arme jongen, doet het nog zoo'n pijn?”

„Help me opstaan, Stien!”

Ze hielp hem en toen hij stond, verhardde hij zich en zei:

„Kom, we gaan maar weer zichten.”

„Ben je gek!” riep ze. „Je gaat naar huis en dadelijk ook; wacht, ik zal even je zicht halen.”

Hij glimlachte flauwtjes . . . toen knikten z'n knieën en als Stien hem niet gegrepen had, zou hij opnieuw zijn neergestort.

„Stien, breng me thuis,” vroeg hij zacht.

„Ja, jongen, leun maar op mij . . . zoo . . . zoo . . . .”

Hij merkte de teederheid van haar stem.

Den volgenden dag stonden ze weer op het veld; hij zachtte en zij bond en ze werkten hard.

Nu en dan keek hij naar haar.

„Gaat het niet te hard, Stien? Kun je me wel bijhouden?”

„O, best hoor! Als jij je maar niet overspant . . . met je hoofd. . . .”

„Stien,” en hij wierp de zicht neer, „weet je, waarom ik gisteren zoo kwaad werd?”

„Ja . . . om Janna . . . natuurlijk,” meende ze.

„Nee hoor, om heel wat anders . . . 't was om jou.”

„Om mij?” en ze greep naar d'r hart.

„Ja, om jou . . . omdat hij jou mee wou hebben. . . .”

„'t Was maar gekheid.”

„Dat hij het durfde te zeggen . . . ik had hem zoo met den hamer op z'n kop geslagen, als ik niet gevallen was.”

„Dirk, toch!” weerde ze af.

„Zeg Stien, laten we een poosje rusten . . . daar achter die staande schooven. . . .”

Hij liep snel vooruit, zij volgde langzaam.

„In de schaduw toch?” vroeg ze.

„Nee, aan den zonnkant.”

DE GEHEIME VEREENIGING KU-KLUX-KLAN IN AMERIKA.

De „Keizer” kust de amerikaansche vlag bij een samenkoms van de Ku-Klux-Klan te Stone Montain bij Atlanta in Georgië.

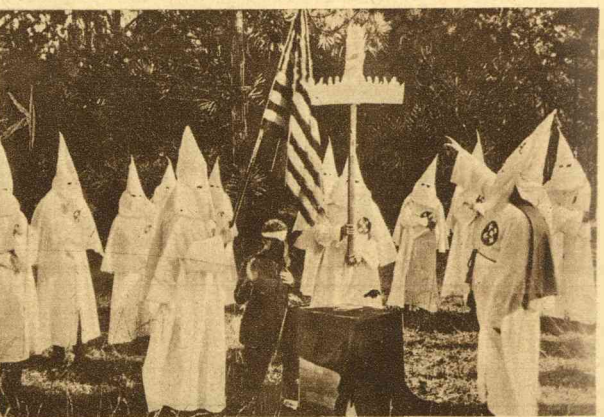
verschrikt door het gerucht van den snel naderenden man. „Vort, paard!” riep Geurt en hij gaf het vurige dier een slag met het leidsel.

Hoog, hinnikend van angst, richtte het zich op de achterpooten op; daarna, neervallend, sloeg het achteruit met woest geweld, treffend met een van z'n zwaar beijzerde heven het hoofd van den jongen boer, die struikelend viel.

„O God, Dirk!” kreet Stien.

En terwijl de tilbury ratelend over den weg voortslingerde, nauw in evenwicht gehouden door Geurt, knielde zij naast den getroffene neer, die als levenloos teruggevallen was op het gras van den berm. Uit een breede slagwond aan het voorhoofd begon traag het roode bloed naar beneden te vloeien en verfdde wangen en kin, dat Stien van weehed de oogen even moest sluiten.

„O, God, Dirk . . . Dirk. . . .”

DE GEHEIME VEREENIGING KU-KLUX-KLAN IN AMERIKA.

Het aannemen en installereen van een nieuw lid. De candidaat leg den eed van trouw en gehoorzaamheid af.

Toen gingen ze zitten, naast elkaaar, dat ze van den weg af niet gezien konden worden.

„Stien, Stien . . . ik hou zooveel van je,” viel hij haastig uit.

Het was of haar hart een oogenblik stilstond en daarna stroomden bloeds omhoog stuwde, die haar dreigden te verstikken.

„Geld . . . geld . . . ik heb 't immers niet. . . .” klaagde ze.

„Geld . . . vloek geld . . . jou wil ik . . . jou alleen . . . Stien!” . . . hij keek haar smeekend aan . . . „wil jij mij?”

„Ja, ja,” fluisterde ze.

Toen vlijde ze zich tegen hem aan en stond toe, dat hij haar in z'n armen nam en kuste.

En terwijl hij het deed, was het of uit de verte de stem van z'n moeder tot hem kwam: „. . . de liefde . . . de liefde, . . . ja, de liefde is het hoogste. . . .”

De kunst, om uit iemands schrift zijn karakter te bepalen

door A. HELNIJ

(Nadruk verboden).

IV.

Harmonisch en onharmonisch schrift.

Het onderkennen van het verschil tusschen harmonisch en onharmonisch schrift is meer een zaak van het gevoel dan van het verstand, en vordert een groote mate van oefening. De verschillen zijn dientengevolge dan ook moeilijk onder woorden te brengen. De twee in fig. XXVIII (harmonisch) en fig. XXIX (onharmonisch) gegeven voorbeelden zijn uitersten. Daartusschenin liggen talrijke overgangen, die moeilijk te definieeren zijn.

de Mittheilung über
Menschen der
Welt

Figuur 28.

zijn zulk dikke
en kan slakte
hallo

Figuur 29.

Fig. XXX geeft een voorbeeld van schrift, dat het midden houdt tusschen harmonisch en onharmonisch. Het bestaat echter uit vlotte, krachtige trekken die op wilskracht duiden, en aan het geheel een onprettigen indruk geven.

zijn droom den naam van
lichte Wassenaar. Zij heeft ten

Figuur 30.

Vindt men in harmonisch schrift slechte eigenschappen dan worden die verbeterd en verminderd. Zijn er goede eigenschappen in harmonisch schrift, dan worden deze versterkt en in hun waarde verhoogd.

Zijn er in onharmonisch schrift goede eigenschappen, dan verminderen die in betekenissen, maar de totaal indruk van dit schrift is beter. Slechte eigenschappen in zulk schrift behouden hun betekenissen. De schriftsoorten die tusschen harmonisch en onharmonisch schrift liggen, zijn meestal van een algemeen doorsnee-karakter, dat „nietszeggend” is.

Bij onharmonisch schrift vindt men vaak — met andere eigenschappen verbonden — lichtgeloovigheid, naïveteit, domheid.

Afzonderlijke kenteekenen.

In Fig. XXXI zien wij eigendunk; deze natuur heeft den ernst van het leven nog niet leeren kennen; zij hecht ook veel aan uiterlijkheden. Let vooral op de kleine lusjes onderaan. Staat bij den letter, 't' destreep bovenaan, dan duidt

dit op heerschzucht. Bij fig. XXXIIa staat de streep beneden; dit beteekent deemoed, gehoorzaamheid.

Is de streep schuin naar boven getrokken (fig. XXXIIb), dan wil dat twistziek aanduiden. Staat zij schuin naar beneden, dan kan men tot stijfhoofdigheid besluiten.

iden 29/11

Figuur 31.

a. b. c. d. e.

Figuur 32.

Is de streep wigvormig en breed (fig. XXXIIc), besluit dan op wilskracht, maar ook eigenzinnigheid.

Dergelijke varianten zijn er zeer vele. Men kan ze veilig als hoofdpunten aannemen. Evenzoo is het met de letters i, d, n, s, enz. gesteld. Staat de punt rechts, hoog boven de i (fig. XXXIIId), dan wijst dat op genegenheid en bekwaamheid, maar ook op onbestendigheid en luchthartigheid. Staat de punt als een accent naar links (fig. XXXIIe), dan beteekent dit een snel, logisch denkvermogen. Een dikke punt spreekt van materialisme.

(Wordt Vervolgd).

WAT ER IN BINNEN- EN BUITENLAND GEBEURD IS

Links:

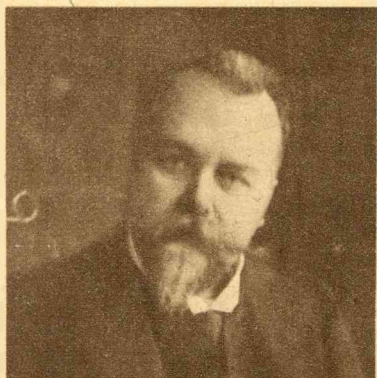
Amerika en de onbekende fransche soldaat.

Verleden week had te Parijs voor de Arc de Triomphe een ontroerende plechtigheid plaats: Generaal Pershing, de bevelhebber van het Amerikaansche expeditiecorps gedurende den oorlog, legde daar nl. op het graf van den onbekenden soldaat de eere-medaille van het Amerikaansche Congres, de hoogste onderscheiding die Amerika verleen kan. Onze foto werd genomen, terwijl de Amerikaansche gezant, Mr. Merrick, een rede hield.

Rechts:

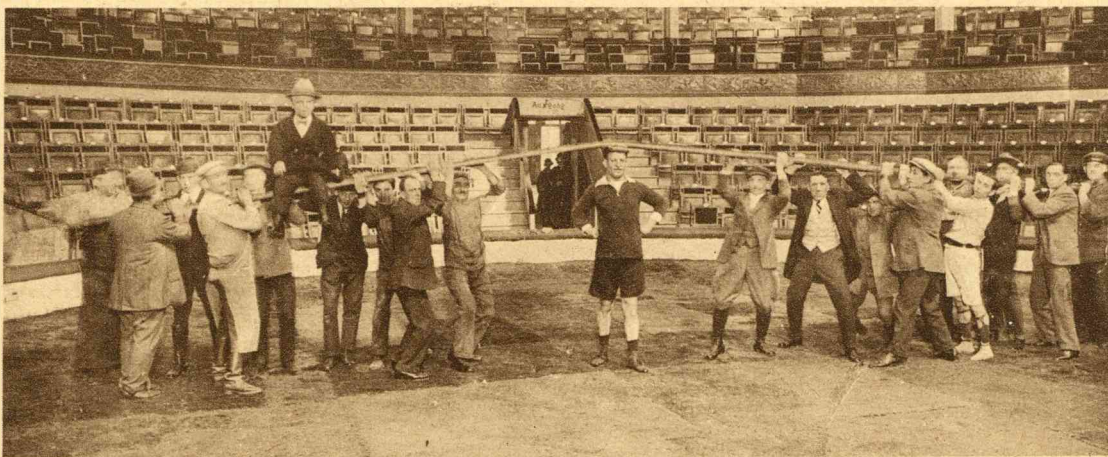
De nieuwe R. K. H. B. S. te Hilversum.

Verleden week had op plechtige wijze de officieele, kerkelijke opening plaats van de nieuwe Rooms-Katholieke H. B. S. te Hilversum. Onze foto geeft een exterieur van het aardig gelegen, vriendelijke gebouw.

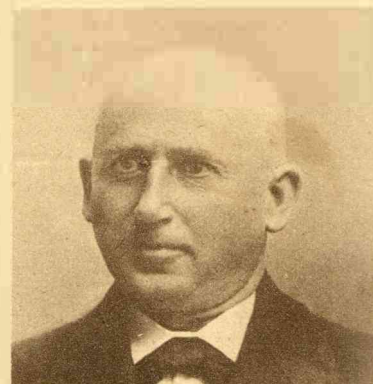
Dr. E. G. A. ten Slethoff †

Te Scheveningen is, bijna 57 jaar oud, overleden de heer Dr. E. G. A. ten Slethoff, een geniaal leerling van wijlen Prof. Siegenbeek van Heukelom. In zijn veef te korte doktersloopbaan is hij talrijken, die elders vergeefs gezeking hadden gezocht, ten zegen geweest, zoodat tal van zijn oud-patiënten het bericht van zijn overlijden niet zonder ontroering vernemen zullen.

Een kracht-prestatie.

De bekende ijskoning Siegmund Breitbart, die o. a. ijzeren kettingen doorbijt, werkt op 't oogenblik in circus Busch te Berlijn, waar hij, zooals men op onze foto ziet, een over zijn hoofd gelegde ijzeren stang door verscheidene personen laat buigen.

Een 40-jarig jubileum.

Den 1en November a. s. houdt de heer J. Haan, Gemeente-ontvanger te Uithuizermeede, den dag te herdenken, waarop hij voor 40 jaar deze functie aanvaardde.

Jongens van Jan de Witt!

De Landstormafdeeling „Barendrecht” van den Vrijwilligen Landstorm, behorende tot het Landstormkorps Rotterdam, maakte Maandag 26 September, onder commando van den Res. 1en Luitenant Adr. van der Tholen, een eendaagschen marsch in volledig veldtenue, zonder één uitval, van 60 K.M. Zeker een buitengewone prestatie! De troep, bestaande uit 28 manschappen, werd tijdens den geheelen marschweg gecontroleerd door 2 officieren. Bovenstaande foto werd genomen tijdens een kleine rust te Ysselmonde, nadat ongeveer 40 K.M. was afgelegd.

Een herinnering aan de N.O.T.

Door de Koninklijke Delftsche Aardwerkfabriek „De Porceleyne Flesch” te Delft wordt ter herinnering aan de N.O.T. een blauw Delftsch bord in den handel gebracht, dat geheel met de hand vervaardigd en gedecoreerd is. Onder het symbolische middengedeelte prijkt de naam van Van Aalst, voorzitter van de N. O. T. In den rand zijn de initialen der overige bestuursleden verwerkt. Het geheel is een fraaie, artistieke herinnering aan den ondernemingsgeest uit de oorlogsjaren.

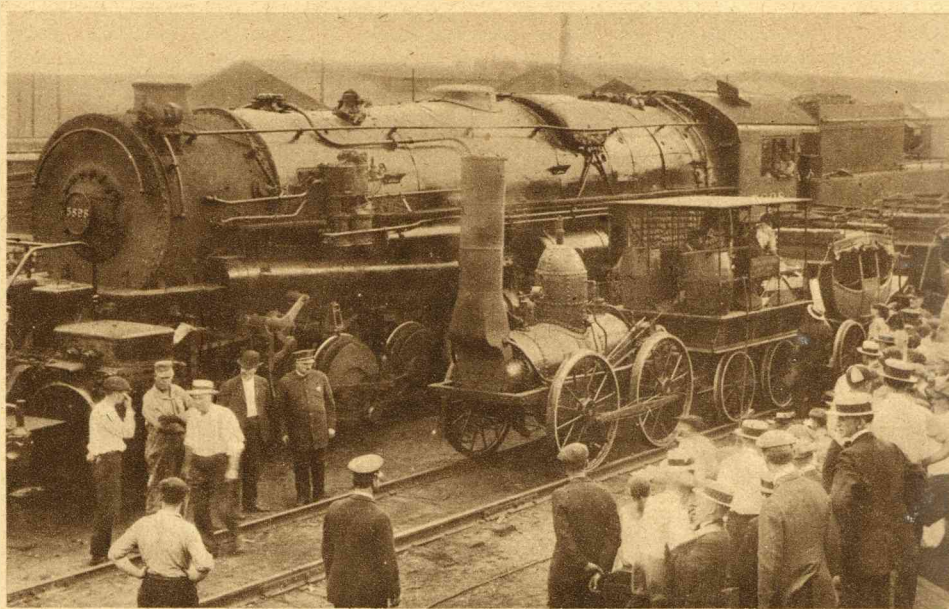
De Korpsschutters van de Burgerwacht te Doorn,

die dezen zomer niet minder dan 23 korpsschutters behaalden op verschillende wedstrijden, en j.l. Zaterdag (8 Oct.) te Amsterdam een grooten zilveren beker, een zilveren plaque en vijf medailles in ontvangst hadden te nemen als eerste prijswinnaars op den grooten, aldaar op Zeeburg gehouden schietwedstrijd.

De verjaardag van onze Koningin in Zuid-Afrika gevierd.

Ter gelegenheid van den verjaardag van onze Koningin werd er te Kaapstad (Z. A.) door een aantal Hollandsch-Afrikaansche Dames en Heeren o. a. een Hollandschen boerendans uitgevoerd. Onze foto geeft een groep der deelnemers en -nemers.

Een interessante vergelijking.

Het is dezen zomer juist negentig jaar geleden geweest, dat de „De Witt Clinton”, de eerste spoorweg in Amerika, geopend werd. Ter gelegenheid van deze herdenking werd de oudste locomotief in de U. S. A. uit het Museum te voorschijn gebracht; in den trein namen passagiers plaats, gekleed volgens de mode van het jaar 1831. Op onze foto ziet men de miniatuur-locomotief, ter vergelijking geplaatst naast de modernste „Mallet” goederentrein locomotief. Deze afbeelding geeft een sprekend bewijs van den reusachtigen vooruitgang der techniek in de 19e en 20e eeuw.

HOE ZIJ ELKAAR KREGEN

As John Shatter een dwaas is, dan — dan eet ik mijn hoed op!" zei mijnheer Dikker, geërgerd.

"Hij is een dwaas om te denken dat Marjorie hem ooit huwen zal," argumenteerde Wim Lang. „Als u niet toestaat dat Marjorie mij huwt, dan nóg zal zij hem nooit trouwen."

Mijnheer Dikker forceerde zichzelf in een hopelooze poging om kalm te blijven. „Zóó," zei hij, „zal ze niet? We zullen zien. John zou nooit het geld verdienen dat hij verdient, als-ie niet knap was. En ik prefereer voor Marjorie een man die eigen zaken doet en twintigduizend gulden per jaar inkomen heeft boven een kantoorbediende, die er nog geen vier heeft."

„Ik blijf niet altijd kantoorbediende, en ik geloof, dat Marjorie's geluk toch óók meeteelt. In ieder geval is zij evenals ik overtuigd dat John een idioot is."

„Ik herhaal wat ik gezegd heb: als John een dwaas is, eet ik mijn hoed op!" schreeuwde mijnheer Dikker, nu woedend.

„Afgesproken!" zei Wim Lang, zijn hand uitstekend.

„Wat bedoel je?" vroeg mijnheer Dikker.

„Alleen maar dat u twee maal hebt aangeboden uw hoed op te eten, als John een dwaas is. U is een man van uw woord, neem ik aan, en ik houd u aan uw woord, mijnheer!" verklaarde Lang met een grijns.

„En jij zou zeker willen uitmaken wie gelijk heeft?" deed mijnheer Dikker sarcastisch.

„Nee, mijnheer! U zal de rechter zijn. Maar als ik 't win, verwacht ik van u, dat u uw hoed opeet of dat u 't afkoopt."

„Lieve hemel, je bent zelf de grootste dwaas, die er rondloopt," zei mijnheer Dikker. „Je doet maar wat je niet laten kunt, maar je zult Marjorie zeggen dat ik verbied dat jelui beiden nog met elkaar omgaan. Zij moet je je ring teruggeven, en laat mij je hier niet meer zien. Goeden avond!"

Marjorie wachtte in de hall. „En, lieveling?" vroeg zij angstig. „Wat zei vader?"

Wim vertelde het haar en Marjorie werd erg bedroefd.

„Ik trouw dien John nooit! Ik wil niet voor mijn heele leven ongelukkig worden. Het is jammer, dat je bij vader in betrekking bent, Wim. Kun je niet wat anders krijgen?"

„Nu niet, liefste. De tijden zijn zoo slecht. Je vader stelt mijn capaciteiten op prijs en hij zal mij niet ontslaan, als ik niet lijnrecht tegen zijn wil inga."

„Bedoel je, dat je mij alleen zult laten, Wim?" Marjorie's lief gezichtje betrok en traantjes kwamen in haar oogen.

Hij nam haar in zijn armen en kuste haar hartstochtelijk.

„Jou alleen laten? Dat nooit! Jou lieve, lieve lieveling, jij bent het eenige meisje in de wereld dat mij gelukkig kan maken."

„Maar je maakt mij zoo ontmoedigd!"

„Welnee meid! Wij zullen je vader laten kiezen: óf zijn hoed opeten óf toestemming tot ons huwelijk geven, liefste," en Wim begon een lang en ernstig gesprek met Marjorie.

In 't begin begreep Marjorie er niet veel van en bleef zij treurig kijken, maar later klaarde haar gezicht op en begon zij zelfs te lachen. Mijnheer Dikker, die naar den salon was gegaan om zijn dochter te roepen, hoorde haar lachen en stond stil.

Wat betekende dat? Waar lachte Marjorie om? Ze lachte toch zeker niet om hem! Hij werd toornig bij de gedachte alleen reeds. *Hij* belachelijk gemaakt!

„Marjorie," riep hij scherp. „Kom direct hier!"

„Dàg, lieve, goeie Wim. Ik zal het niet vergeten, hoor!" En, na een vluchtigen kus, verliet zij hem.

Wim vertrok, zijn lieveling met meer hoop achterlatend, dan hij aanvankelijk gedacht had. Zij waren bovendien nog jong, bedacht hij; Marjorie was nog geen twintig, en hij pas zeven jaar ouder.

Maar het maakte hem ellendig te denken, dat hij in 't vervolg van Marjorie's gezelschap verstoken zou zijn. Hij hoopte dat hun scheiding niet van langen duur zou zijn — maar een dag was al een lange tijd als hij Marjorie heelemaal niet zag.

* * *

Een maand later zou Marjorie haar twintigsten verjaardag vieren. Volgens gewoonte werd er een partij gegeven, waarop zij al haar kennissen uitnodigde. Het zou niets gezellig wezen dit keer, dacht zij, nu Wim voor den eersten keer niet uitgenoodigd zou worden.

John Shatter, ijdel, leeg en aanstellerig, was nu een dagelijksche gast bij Marjorie thuis. Openlijk door mijnheer Dikker aangemoedigd, maakte hij Marjorie op zijn overdreven manier het hof. Hij was beleefd en welopgevoed, maar hij was zoo onbenullig, zoo verschillend van haar levenslustigen, geestvollen Wim, dat Marjorie niet dan met afschuw aan hem denken kon.

Den avond vóór de partij zat John bij de piano. Marjorie speelde. Mijnheer Dikker had hen, bescheiden, alleen gelaten, en rookte zijn sigaar in de kleine kamer, die hij zijn studeerkamer noemde.

„Er is niets, wat ik niet voor je zou willen doen, Marjorie," zei John, „en volgens mijn meening is dat de eenige manier om iemand's liefde te bewijzen."

„O, dat is gemakkelijk te zeggen," zei zij, „omdat je wel weet, dat ik niets van je verlang..."

„Het is niet moeilijk om te bewijzen, dat hetgeen ik zeg, waar is," zei John, op de langzame, fleemerige manier hem eigen. „En ik zeg, dat er niets is, wat ik niet voor jou zou willen doen."

„En ik verzeker je, dat er wel wat is..."

„Probeer het eens..."

„Het dient nergens toe..." zei ze, en ging voort met spelen.

Maar zoo gauw liet John zich niet afschepen. Als het Marjorie gold, was hij vasthoudend genoeg, tot in het belachelijke. Hij viel op zijn knieën naast Marjorie.

„Laat mij dan bewijzen dat wat ik zeg, waar is. Laat mij bewijzen, dat niets voor mij te veel is, wanneer het jou betreft. Zeg mij wat ik doen moet, onverschillig wat, en ik zal het doen. Door 't vuur ga ik voor jou!"

Zij keek hem in 't gelaat, dat zij zoo onuitstaanbaar vond.

„Het is niet *mijn* verlangen, maar als *jij* werkelijk er op staat mij te bewijzen, dat je alles voor mij doen wilt, kom dan morgenavond op mijn partij met een zwart-gemaakt gezicht en een roode pruik op."

SIR JOHNSTON FORBES-ROBERTSON.

De bekende Engelsche acteur Forbes-Robertson, wiens naam aan beide zijden van den Atlantischen Oceaan een wereld-vermaardheid heeft, zal Zaterdagmiddag 15 October des namiddags te drie uur voor het genootschap Nederland-Engeland optreden in den Hollandschen Schouwburg te Amsterdam met de lezing „Romance and Reality in Shakespeare's plays". Wij geven hierboven een portret van Sir Forbes-Robertson in de rol van Hamlet.

„O, maar dat is... ik zei dat..." stribbelde hij tegen, en zij keerde zich, geërgerd, snel naar de piano.

„Precies wat ik dacht," zei ze. „Het waren maar praatjes."

„Ik verzeker je —" deed hij zijn best zijn figuur te redden, „Marjorie, draag mij iets op, dat een ridder voor een jonkvrouw zou gedaan hebben in de middeleeuwen. Iets heldhaftigs, iets moedigs — maar niet iets belachelijks..."

„Nee, dank je," zei Marjorie, koel. „Jij wou laten zien, dat je alles voor mij zou willen doen. Ik heb het nu gezien. Dat is voldoende."

„O! Maar Marjorie — denk eens aan — wat zou ik niet lijken! Iedereen in avondtoilet — en ik — mijn beste — je steekt den gek met me. Je kunt het niet meenen."

„Ik meen het. Ik ging op je woorden af. Ik zou nooit een man kunnen trouwen, als ik niet op zijn woord op aan kan."

Hij stond op en liep met zware passen de kamer door, terwijl Marjorie haar spel voortzette. Na een poosje stond hij stil.

„Als ik het doe, beloof je dan, dat je me trouwt?" vroeg hij wanhopend.

„Ik zou het kunnen overwegen. Alles hangt van je gedrag af. Als je jezelf maar even vertoonde en dan weer verdween, zou ik er niet aan kunnen denken."

„Hoe lang moet ik dan blijven?"

„Tot ik je veroorloof weg te gaan," was het antwoord, en Marjorie lachte zoo lief tegen hem, dat hij geen weerstand kon bieden.

„Ik neem het aan," zei hij. „Je zult nooit van mij kunnen zeggen, dat ik mijn woord niet houd, en ik hoop, dat je je altijd zult herinneren, dat ik mijn zelf-respect opofferde uit liefde voor jou."

„Het is heel aardig van je, John," zei ze lachend, en hij voelde thans met nog meer zekerheid, dat zij het offer waard was.

Met een, wel is waar lang gezicht nam hij afscheid van

Marjorie, en mijnheer Dikker kwam binnen.

„En? Zijn jelui het eens kunnen worden?" vroeg hij.

„Gelukkig wel," antwoordde Marjorie. „Maar hij is zoo'n dwaas, vader. Ik dacht niet, dat u met dwazen omging, daar u zelf zoo verstandig is."

Hij streelde haar haar. „Lief, klein poesje," zei hij, plaegend, maar hij beet niet in het verleidelijk vóór hem gehouden aas.

De avond van de partij was aangebroken. Er waren over de veertig gasten, en een orkestje was geëngageerd om voor de muziek te zorgen. Marjorie zag er op haar best uit, en haar vader, die naast haar stond om de gasten te ontvangen, dacht bij zichzelf dat niet een van de geïntereerde meisjes zoo lief en aantrekkelijk was als zij. Weer kwam hij tot de overtuiging, dat zij een rijk huwelijk moest doen; bij een meisje als zij paste een luxe, comfortabele omgeving.

„Hé, waar is John?" vroeg hij, de kamer rondziend. De muziek had juist de eerste wals ingezet, en een partner noodigde Marjorie ten dans.

„k Weet het niet, vadertje — u kijkt wel even, of hij komt, hè?" en zij nam den arm van den jongen man die haar gevraagd had.

Mijnheer Dikker stond te praten met een ouden vriend. Hij schonk maar weinig aandacht aan wat er rondom hem gebeurde, toen een kort lach-gilletje van een meisje zijn aandacht trok. Het lachje werd gevolgd door verscheidene andere lachjes en ten slotte door een uitbundig lach-salvo.

Bij de deur drongen enkele gasten tezamen, en mijnheer Dikker vroeg zich verwonderd af, wat er aan de hand was, toen hij een jongen man gewaar werd, gekleed in onberispelijk avondcostuum, met een gelaat zoo zwart als een Nikker, en zijn hoofd getooid met een pruik zoo rood als de ondergaande zon. En die jonge man kwam verder, gevolgd door lachende bezoekers. Hij kwam regelrecht op mijnheer Dikker af, die plotseling in hem John Shatter herkende.

„U zult mij wel verontschuldigen, mijnheer Dikker," begon het slachtoffer van den spot der gasten.

„Zeker een weddenschap?" vroeg de gastheer kort.

„Nee, geen weddenschap — maar Marjorie..." begon de ander.

„Je hadt beter gedaan naar huis te gaan, mijnheer," zei de aangesprokene. „Je hebt je zelf als een dwaas toegetakeld."

„Dat heeft hij, pa," lachte Marjorie en mijnheer Dikker zag opeens in, dat hij zich leelijk vergalopperd had met die uitspraak in 't bijzijn van zijn dochter, die natuurlijk door Wim van alles op de hoogte gebracht was.

Een minuut later was John weer onderweg naar huis, en mijnheer Dikker's gasten lachten en proestten om John Shatter, elkaar vertellend wat een dwaas hij toch was. Mijnheer Dikker was een weinig in zijn wiek geschoten door de zonderlinge gebeurtenis, maar voor 't overige was de partij toch een succes voor hem en zijn dochter. Voor de laatste niet 't minst.

Mijnheer Dikker sprak den volgenden dag met geen enkel woord over 't gebeurde. Marjorie evenmin. Maar toen hij zich voor 't diner aan tafel zette, zag hij een zeer vreemd gerecht voor hem staan: zijn hoed, keurig opgemaakt met sla, augurkjes, krootjes en tomaat, overgoten met mayonnaise.

„Ik heb hem zoo smakelijk mogelijk laten klaarmaken, vadertje," zei Marjorie, toen zij haar vader's verbaasde bliken zag.

„Wat bedoel je?" vroeg hij.

„U heeft toch gezegd, dat u uw hoed zou opeten, als John een dwaas was? En daar u het gisterenavond zelf zei..."

Hij keek haar boos aan, maar zij lachte haar liefsten lach. En dien kon niemand weerstaan. Ook hij niet! Temeer nu niet, nu hij den humor van het geval begon in te zien.

„En als ik mijn woord niet houd? Kan ik mijn belofte niet afkopen?" vroeg hij.

„U weet wel, waarmee u uw woord kunt terugkrijgen," zei zij, en kustte hem.

„Ja, maar je weet, dat ik gezegd heb, dat ik je nooit aan een klerk zou geven, en, je zegt, dat ik een man van mijn woord ben."

Marjorie keek weer ernstig, en de kleur week uit haar wangen. Toen was het mijnheer Dikker's beurt om te lachen. „En dus," zei hij, „moet ik Wim wel mijn compagnon maken."

Marjorie gaf een gillette van verrassing en rende de kamer uit...

* * *

Een oogenblik later keek mijnheer Dikker om een hoekje de hall in.

Wim was daar, en Marjorie lag in zijn armen. Mijnheer Dikker's hart sloeg sneller. Hij herinnerde zich — lange jaren geleden — zelf ook eens zoo gestaan te hebben met Marjorie's moeder.

Liefde, dacht hij, was het eenige, wat het leven waard maakte, geleefd te worden.

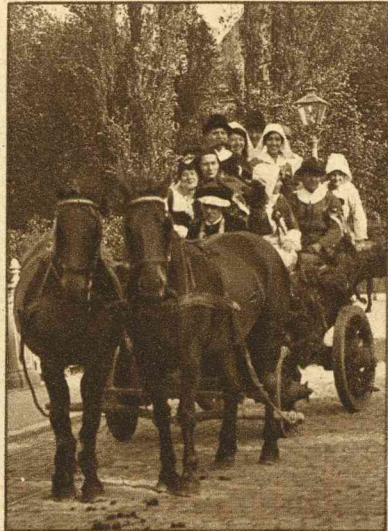
(Vrij naar het Engelsch).

De feestelijke herdenking van Leidens Ontzet (3 Oct. 1574)

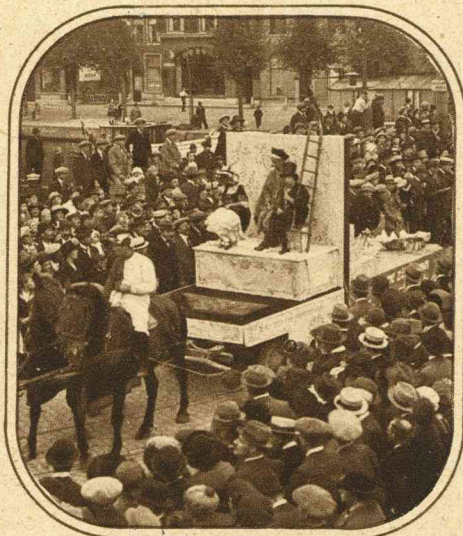
DE ROMANTIEKE OPTOCHT.

In vervolg op de reeds in ons vorig nummer gegeven foto's der ochtendfeestelijkheden, geven wij op deze pagina nog een aantal fraaie foto's van de feestelijkheden, die des middags en des avonds plaats hadden naar aanleiding van de herdenking van het ontzet der stad Leiden op 3 October (1574). De groote attractie van den dag was de romantieke optocht, die verschillende belangrijke hoofdstukken uit de wereldliteratuur beeld bracht. Hierboven, links: Jeanne d'Arc, de maagd van Orleans. Rechts: De Odysseus van Homerus.

DE ROMANTIEKE OPTOCHT.

Links: De overwintering der Hollanders op Nova-Zembla. Midden: Tijn Uilespiegel met zijn bruid en gevolg. Rechts: Saartje Burgerhart en Hendrik Edeling met de bruiloftsgasten (naar den bekenden roman van de dames Wolf en Deken).

DE ROMANTIEKE OPTOCHT.

Links: Don Quichot (rechts) met zijn schildknaap (links). Midden: Het porceleinen beeldje, een der meest bekende van Andersen's sprookjes. Rechts: Max Havelaar (van Multatuli) Havelaar kijkt uit den wagen. Voorin Tine (Havelaar's vrouw) en de kleine Max.

KLORIS EN ROOSJE.

Des avonds werd in den Schouwburg een opvoering gegeven van de bekende oud-Hollandsche klucht: „De Bruiloft van Kloris en Roosje”, waarvan wij hierboven een tweetal fraaie opnamen brengen. Links: Kloris en Roosje, met bruidsmisjes en -jonkers. Rechts: Groep der medespelenden.

SIDNEY PARKER GAAT OP REIS.

Er werd dien dag niet meer over de vreemde geschiedenis gesproken.

Terwijl ik me nog verwonderd afvroeg wát m'n vriend dan toch wel weten kon van dat tragische mysterie in het gesloten vertrek, rinkelde achter mij de telefoon.

Er was 'n heldere sopraan, die vleierend naar Mr. Parker vroeg!

En vijf minuten later — na eenige méer dan hoffelijke woorden door den hoorn — trok Mr. Parker met 'n opgewekten smak de voordeur achter zich dicht, en nog vijf minuten later schoot de lage, grijze torpedo de Londensche richting in . . .

Bescheidenheid had me weerhouden naar de onspeurlijke wegen van m'n levenslustigen huisgenoot te raden. Ofschoon ik, toen Seldon, de chef-buitenland, dien avond dringend voor hem opbelde, toch een gelukkige gooi naar die onnaspeurlijkheid meende te doen, door 't nummer van „Ritz” aan te raden!

Intusschen — ik zag Sidney niet meer dien dag. En na de woelige afgeloopen week — eerst de drukke congressedagen en nu ons laatste avontuur — lokte 't rustige bed me bijzonder aan: al heel vroeg schoof ik onder de wol. Ik maakte 'n pracht van 'n nachtje;

KONING WILHELM VON WÜRTEMBERG †.
Hertog Wilhelm von Württemberg, de vroegere koning, is op zijn slot Bebenhausen in den ouderdom van 73 jaar overleden. Op onze foto ziet men den koning met zijn tweede gemalin tijdens een wandeling door Friedrichshafen.

vèr over achten schrok ik den volgenden morgen pas wakker: Sid bleek zoo waar al gevlogen!

'n Half uur later vond ik hem aan 't ontbijt. Na de schampere bejegening van den vorigen dag meende ik, dat m'n laatste staaltje combinatie-vermogen 't geschokte vertrouwen in mijn journalistieke speurcapaciteiten geen kwaad zou doen. Triomfantelijk viel ik m'n arroganten collega op 't lijf met den listigen raad, dien ik aan Seldon gegeven had! . . . Helaas! de verwachte goedkeuring bleef ten eenenmale uit!

Sidney was doende op de meest economische wijze 'n lepel marmelade over z'n beschuitje te verdeelen en deze belangwekkende taak nam z'n gansche aandacht in beslag.

Ten minste zoo scheen het! Maar even later — m'n tweede „speur-combinatie” binnen de twaalf uur!! — vond ik de wære reden voor den zijwendigen ernst van mijn peinzenden vriend. Naast zijn bord lag een groote, blauwe enveloppe. Fred. W. Rumpel, las ik op de achterzijde.

Professor Rumpel is waarschijnlijk wel een der meest bekende scheikundigen van Londen. In verscheidene groote strafzaken der laatste jaren heeft hij den opsporingsambtenaren door zijn interessante analyses van allerlei haast nog onbekende vergiften onschatbare diensten bewezen. Den vorigen dag had Sidney mij reeds verteld, dat hij er met Hobson was heengeeweest.

Deze brief hield dus zeker het antwoord in, misschien wel een belangrijk gedeelte van het onheilvolle raadsel der geheimzinnige spelden! . . .

Maar, wat daar ook van waar mocht zijn: ik vernam

HET GEHEIM VAN DE GOUDEN SPELDEN

door ALGERNON DE RAMBLY L. L. D.

5)

M'n vriend knikte met 'n bedenkelijk enthousiasme. „Je bent bewonderenswaardig op dat doodenros, Algy. Als blijk van mijn blinde confidentie wil ik Bully en mezelf op je verderen tocht aan je toevertrouwen.” — Hij heesch zich bedachtzaam op mijn bagagedrager, den hond voor zich in de armen. — „Rijden, Algy!”

'n Half uur later waren we thuis.

We hadden het op 't laatste gedeelte van onzen rit een beetje koud gekregen, en het knetterende haardvuur op onze zitkamer deed weldadig aan.

Toen ik binnenkwam — ik had eerst mijn motor in de garage geborgen — lag Sidney op de chesterfield een sigaret te rooken.

„Ik heb om thee gebeld, ouwe jongen en hier is iets moois voor je.” — Hij reikte mij een nummer van „the Illustrated Sporting” toe — „'n Buitengewoon interessant artikel over Italiaansch sabelschermen. Je moet het bepaald lezen. Ik denk, dat je er een half uurtje voor nemen moet.” — „Je zou ook kunnen zeggen, dat ik dringend verzocht word, 't eerste half uur m'n mond te houden.” — lachte ik.

„Maar m'n beste Algy . . .” Verder kwam het zachte verwijt niet. Met 'n wijden boog vloog het sigaretteneindje den haard in en . . . er begon 'n wel-overlegd gewriemel met den kleinen tandenstoker!

— Tegen m'n verwachting kon ik de aanbeveling van m'n vriend beamen. 't Sportartikel was inderdaad lezenswaardig. Alleen kon ik me er niet langer dan een kwartier mee bezighouden. Maar om eerlijk te zijn, het stilzwijgen bezwaarde me niet al te zeer. Ik stopte 'n pijp en nestelde me gemakkelijk op het lage haardbankje.

Sidney scheen mijn bestaan geheel vergeten: de tandenstoker deed zijn werk met lange, bedachtzame prikken!

Ik trachtte zijn gedachten te lezen, verder echter dan tot de simpele conclusie uit z'n nu en dan grimmige fronsen, dat ook hem in de zaak niet alles naar den vleeze ging, kon ik het niet brengen. Zelfs de verwende Bully, die niet gauw kwaad kon doen bij zijn baas, moest het ontgelden. 'n Paar maal werd hij ongeduldig weg geduwd. Toen 't beest even later z'n voorpooten op de rustbank legde, bedelend om z'n gewone stukje toast, zag ik hoe Sidney hem met den tandenstoker stiekem 'n prik in den breeden nek gaf!

De arme bulldog vloog met 'n luiden jank weg, zocht onder mijn bankje bescherming.

„Arme jongen, heeft je baas zoo'n kwade bui!” — Ik ontfermde me aiend over het grommende dier. Sidney begon te lachen.

„Ik maak jullie beiden m'n excuus. Geef mij nog 'n sigaret, Algy. 't Is gedaan voor vandaag.”

„En . . .” — Ik keek hem onderzoekend aan.

„We hebben allebei evenveel gezien, Algy! Nog steeds de Hobson-theorie?”

Ik ergerde mij 'n beetje over den spottenden toon van m'n vriend. „Ik zie niet in wat je er zoo dwaas in kan vinden. Bij hem klopt alles.”

M'n vriend maakte een ongeduldig gebaar. „Praat geen onzin Algy. Bij Hobson klopt tot nog toe niets! De man doet me steeds denken aan het liefelijk gilte der Londensche kamerverhuursters. De meubels, die in 't huishouden over zijn, moeten en zullen in de verhuurde kamer. Of 't vloekt, of onpractisch of 't belachelijk is, daar vragen ze niet naar. En zoo doet je vriend Hobson ook. Hij heeft een min-of-meer aanemelijke theorie. En wat er nu nog later gebeurt of ontdekt wordt, 't moet in die theorie gepast, Algy!”

„Maar dit keer passen de meubels toch Sid, en . . . er is niets anders te vinden.”

„Je bedoelt geen andere verklaring te weten voor den dood van Miss Elvira als zelfmoord?”

Ik knikte.

„Beste jongen, je hebt alle gegevens in handen. Kun je nu heusch geen andere oplossing vinden?”

„Als er toch niemand in de kamer geweest is . . .” Sidney schudde medelijdend het hoofd — „Hobson de tweede! Ziende blind! Er was iemand in die kamer, m'n jongen!” . . .

er geen syllabe van. Sidney liet zijn geheimzinnigheid niet varen!

Hoewel ik langzamerhand wel aan die ongezellighedsbevestigingen van m'n vriend gewend was geraakt, werd ik er toch nu en dan nog echt door geërgerd — 't is nu eenmaal niet bijster plezierig, om in jezelf 'n absolute quantité négligeable te bemerken!

Ik greep dus 'n beetje nijdig naar het ochtendblad, maar terstond daarop deed een murmelend gegriknik mij er weer van opkijken.

Sidney had z'n laatste schijfje sinaasappel naar binnen gespeeld en stopte nu met zorg z'n pijp. Lachend knikte hij mij over den rand van m'n courant toe. „Je hebt groot gelijk, Algy, ik ben grof onhebbelijk, maar laat het je een troost zijn: zelf heb ik er nog veel meer last van dan jij. Die geschiedenis maakt me nog dol, ouwe jongen.” Hij was opgestaan en streek 'n waslucifer aan tegen het venster.

„Vandaag . . . nee, vandaag geef ik er de brui van en doe mee aan het voorjaar! Ofschoon . . .” Hij hield plotseling op en blies nadenkend 'n dikke rookwolk de kamer in.

„Nu? . . .”

„Ik had Dr. Rayfield beloofd, hem vanmiddag op te zoeken. De man was gisteren in 'n beklagenswaardigen toestand, Algy. Hij schijnt wegens een zenuwaandoening uit Peru gerepatriëerd te zijn en nu overvalt hem deze geschiedenis! . . .

„De Bradshaw's waren nu wel geen intieme vrienden van hem, maar in Londen waren ze toch wederzijds elkaars eenige kennissen. Ik ben er zelfs nog niet heelemaal zeker van, of hij voor Miss Elvira niet een zwak plekje in zijn hart bewaarde . . .

„En dan nog in zijn eigen woning, waar hij vandaag of morgen in moest trekken . . . Ik heb echt medelijden met hem. 't Lijkt mij een heel geschikte kerel, zoo op het gezicht te oordeelen . . .”

„Ik wil je graag gelooven, — viel ik in — maar 't is me niet recht duidelijk, wat Rayfield's zenuwen met de jouwe hebben uitstaan.”

Sidney begon te lachen.

„Er liggen twee mogelijkheden open, Algy. Of van het voorjaar en de laatste stille vóór-season-woeken profiteeren: 'n paar korte bureau-uurtjes en verder de wei in, of . . . m'n goeie hart laten spreken, mij nu en dan 'smet den armen kerel bezig houden en dan ook. . . den Godganschelijken dag gekweld worden door dat raadsel, waar geen oplossing voor te vinden is . . .” De laatste woorden sprak hij haast fluisterend en ik geloof waarachtig, dat hij weer op het punt stond in zijn geheimzinnigheid terug te zinken. Goddank redde Bully, die op dat oogenblik op de ontbijt-tafel sprong en er 'n vandalistische verwoesting aanrichtte, de critieke situatie.

Toen we tien minuten later naar Londen onderweg waren, zei Sidney plotseling: „M'n goeie hart heeft gesproken, Algy; we mogen den armen kerel niet aan zijn lot overlaten. En wie weet, doen we zoo nog's een aanwijzing op tot den sleutel van 't onbegrijpelijk mysterie . . .”

Ik moest lachen om Sidney's „onbaatzuchtig” hart.

We aten dien dag met den dokter in dé stad. Sidney had niet te veel gezegd. De medicus bleek 'n prettig causeur, die 'n heel stuk van de wereld gezien had. 't Bleek echter tevens — en 't was geen wonder! — dat de gruwelijke tragedie hem hevig had aangegrepen.

En zoo kwam het, dat ook de volgende dagen ons vaak tezamen vonden. Of liever gezegd, 't was vooral Sidney, die zich met onzen nieuwen kennis bezighield. Wat mezelf betreft, ik kreeg plotseling 'n taak onderhanden, die onmogelijk uitstel dulden kon en mij enkele dagen onafgebroken bezighield.

't Goede hart van mijn vriend was werkelijk buitengewoon, maar 't ergerde me toch wel een beetje, dat ik daarvan de dupe moest worden. Zelfs aan ons gemeenschappelijk diner daagde hij niet meer op!

En m'n ergernis nam nog toe, toen ik eensklaps ontdekte, dat hij er nog 'n tweede, nieuwe vriendschap had bijgesloten! 't Was in den vorm van 'n klein, mager jockey-achtig jongmensch, met wien ik hem van ver en dichtbij verschillende malen flaneeren zag. Op 'n goeie morgen kwam de „jockey” zelfs mijn bureau binnengestapt en informeerde met 'n liefvalligen glimlach en 'n zoet vloeiend Iersch accent naar Mr. Parker!

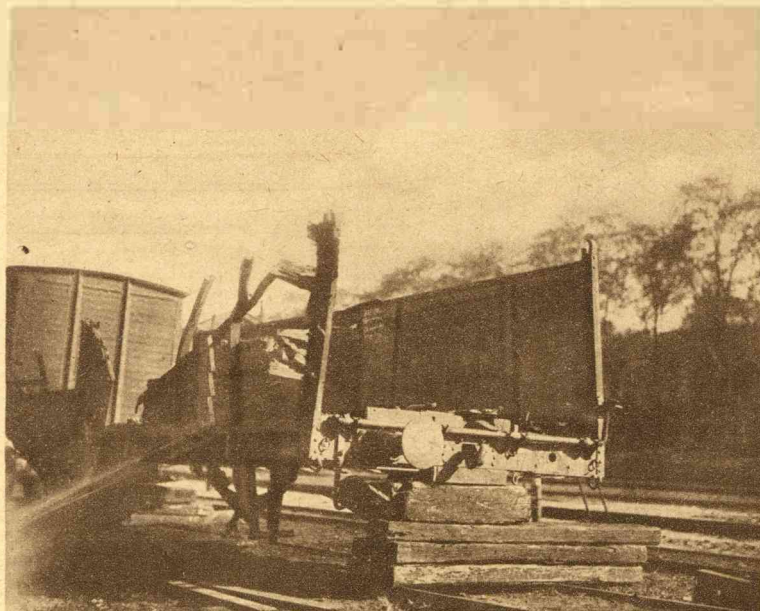
Ik stak bij Sidney mijn licht op: m'n eenig antwoord was 'n mysterieus gegriknik . . .

Maar m'n verontwaardiging bereikte zijn toppunt, toen m'n vriend op 'n avond mij er 'n verwijt van maakte, dat ik hem voortdurend zoo in den steek liet! 't Gaf haast 'n formeelen broedertwist die des te erger zou zijn geweest, daar, zooals tenslotte bleek, wij beiden in 't ongelijk waren.

(Wordt Vervolgd).

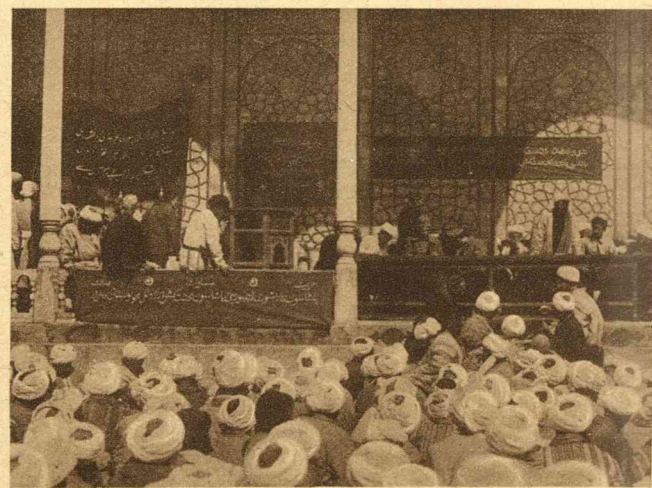
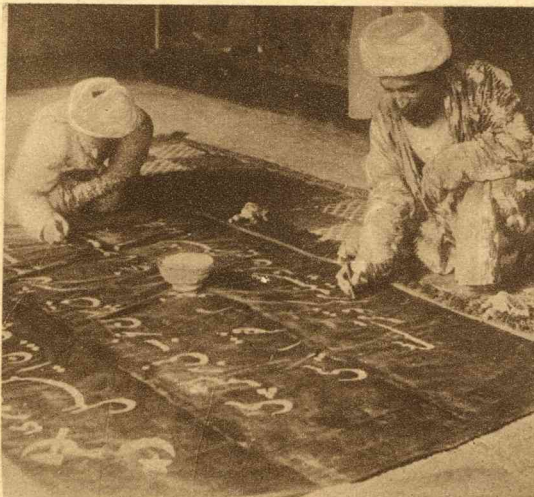
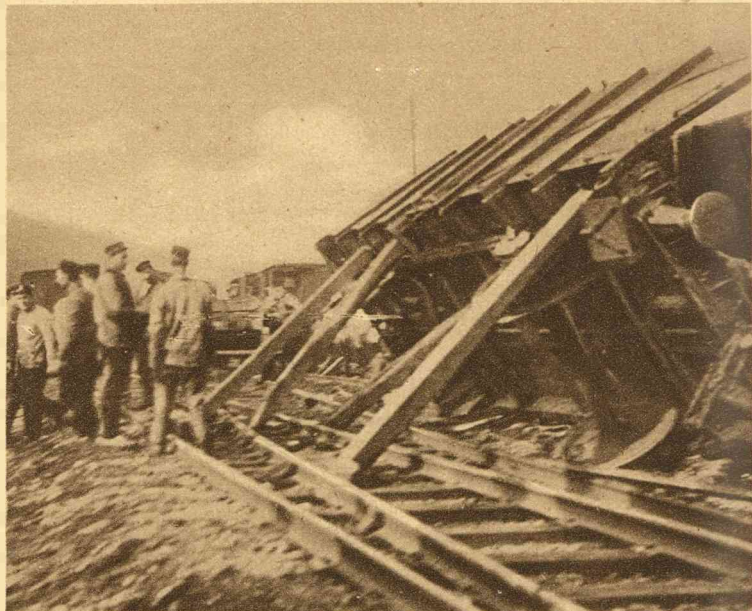

VAN HEINDE EN VERRRE

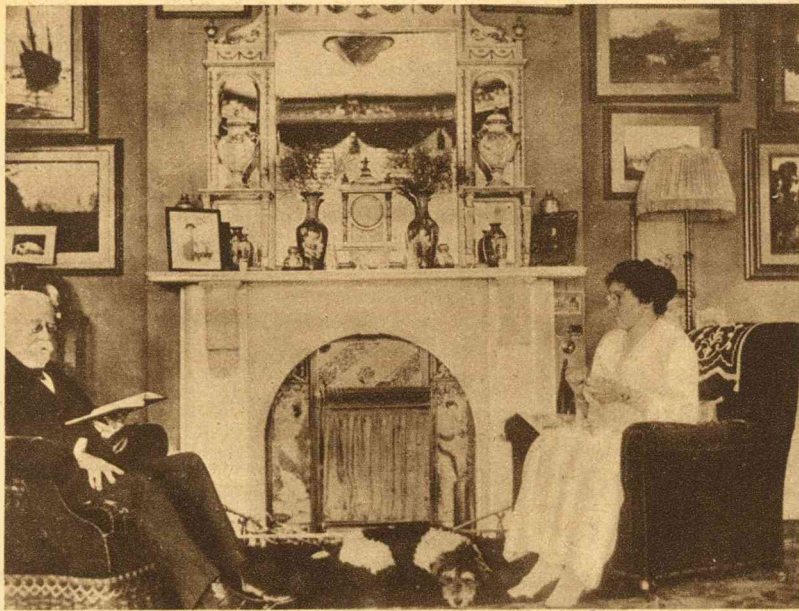
Het Spoorwegongeluk bij Breda

Woensdagnacht 1.1. is een extra goederentrein, komende uit Roosendaal, nabij de Spoorwegaansluiting te Breda op een goederentrein gereden die uit Breda kwam. Juist vertrok een trein van Breda naar Rotterdam, die met de ontspoorde wagens in botsing kwam. Een hoofdconducteur en een leerling-machinist werden gewond. De materiele schade is zeer groot. Onze foto's geven een idee van de catastrofe.

Het Sovjet-regiem in Turkestan.

Hierboven een drietal interessante foto's uit Centraal-Azië, dat eveneens reeds onder bolsjewistisch regiem staat. Links: Het Sovjet-comité tot confisceering en requireering der bezittingen van de „bourgeoisie“; Midden: Mohammedaansche priesters beschrijven een Sovjet-vlag met spreken uit den Koran. Rechts: De voorzitter van het Sovjet-congres, Aboel Hadir Moechoedin, houdt de openingsrede.

Links:

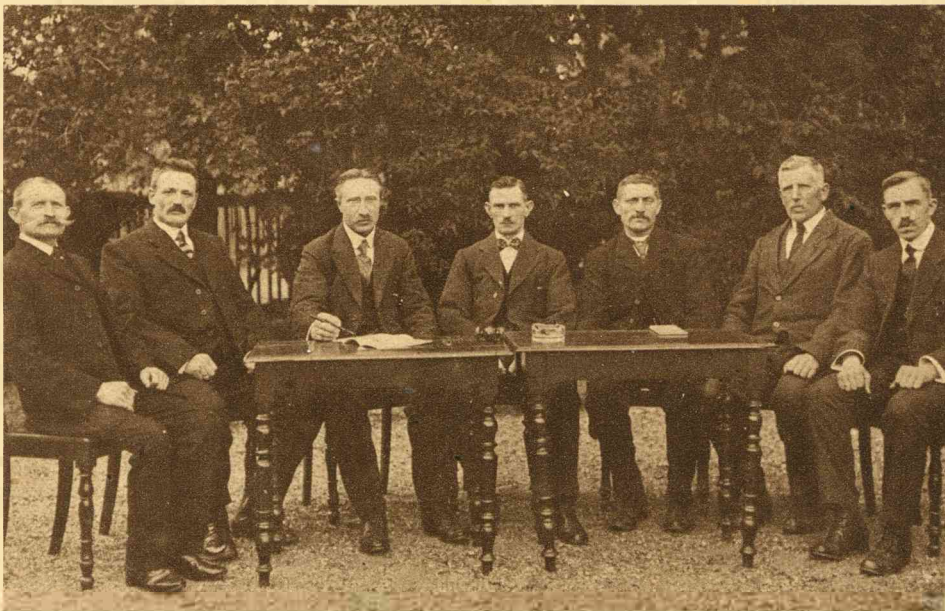
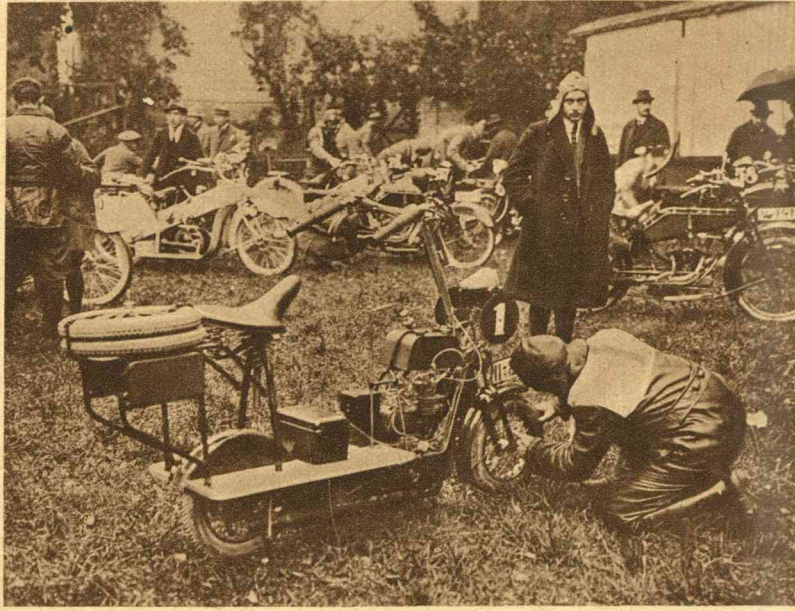
De nieuwe burgemeester van Londen,

Sir James Baddley. Hij is 80 jaar oud en de oudste Lordmayor die ooit dezen post bekleed heeft.

Rechts:

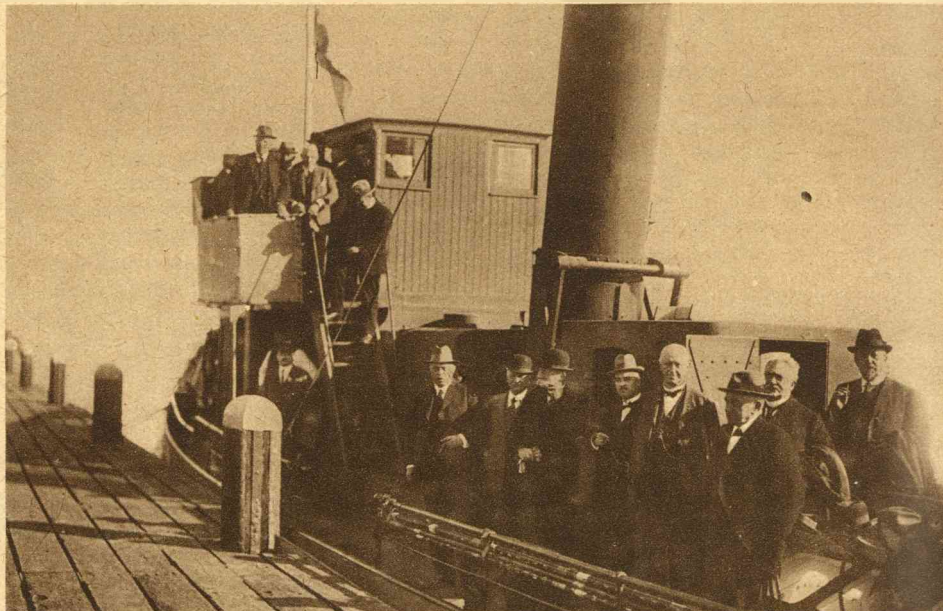
De auto-proefrit Berlijn—Hedelberg.

waarvan de start op 4 Oct. 1.1. te Berlijn plaats had. Op onze foto ziet men een motor-roller gereed maken om aan den wedstrijd deel te nemen.

Een 25-jarig jubileum.

Het tegenwoordige bestuur der Rijkswerklieden-Vereeniging „Wilhelmina“ te Hellevoetsluis, die deze maand haar 25-jarig jubileum viert.

Een excursie van Eerste-Kamerleden.

Vrijdag 1.1. brachten de leden der Eerste-Kamer een bezoek aan Wieringen ter bezichtiging der Zuiderzeewerken. Onze foto werd genomen bij het vertrek uit den Helder der „Breezand“, die hen naar het eiland Wieringen bracht.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

De Technische termen uit uw kookboek verklaard.

III.

Marinade. — Een saus half uit azijn, half uit water bestaande en met laurierblad, uien, kruiden, specerijen, citroensap enz. gekruid, die men kokend over 'nstukvleeschgiet.

Maskeeren. — Een spijs met saus bedekken.

Miroton. — Een gerecht „en miroton” opdienen is vleeschstukken schubbenvormig over elkander in een kring rondom een bord leggen. Het midden wordt dan gevuld met ragout, groenten of dikke saus.

Mousse. — Slagroom.

Ontvetten. — Soepen en sausen van het erop drijvende vet ontdoen. Men giet er, als men ze van het vuur neemt, snel een eetlepel koud water in en schept er dan voorzichtig het vet af.

Orgeade. — Verfrisschend werkende drank van gerst of amandelmelk bereid.

Panade. — Broodbrij ter bereiding van farce. Geweekt en uitgedrukt melkbrood, dat in een pan in boter gebraden en met een paar eieren vermengd wordt.

Paneeren. — Vleesch in geklutst ei of in gesmolten boter doopen en dan door Parmezaansche kaas, beschuitkruid of meel wentelen.

Papillot. — Papieren manchete, ter versiering van uitstekende beenstukken bij gevogelte ham enz.

Paprika. — Hongaarsche of Turksche peper.

Passeeren. — Door een zeef roeren.

Patroon. — Rondgesneden stuk papier, waarmee men de spijzen bedekt, om ze gedurende het bakken of braden tegen roet, stof, of te snel bruin worden te beschutten.

Pocheeren. — Eieren bakken zonder roeren. In een waterbad langzaam gaar stoomen.

Suenelle. — Balletje vleesch of visch in een pastei.

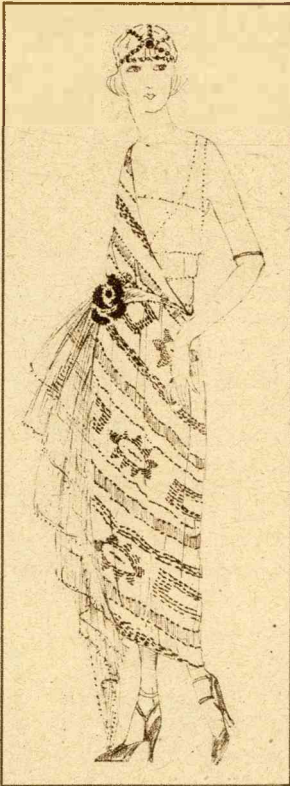
Rissoles. — Pasteitjes uit bladerdeeg, met ragout gevuld en in vet gebakken.

Salmé. — Een gerecht bestaande uit gemarineerde ham, augurken, truffels enz.

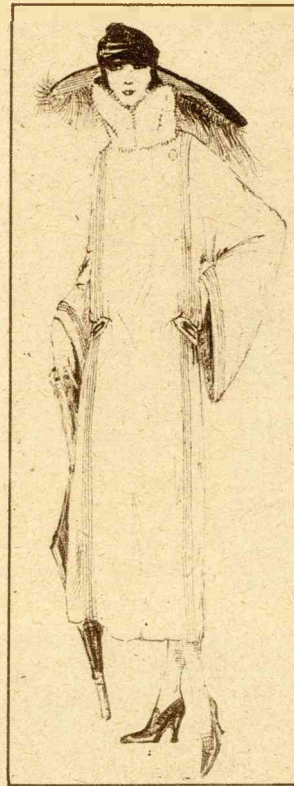
Sauteeren. — Het snel gaarbakken van dunne schijfjes vleesch, gevogelte, visch, lever, aardappelen en kokend vet.

Sauteuse. — Kleine platte pan.

Soja. — Krachtige ingekookte champignonsaus; ook een extract van de uit China of Japan ingevoerde.

Avondtoilet van soepel fuchsia-kleurig chiffon, bewerkt in strepen en figuren van git. Rechts strooken tulie, een combinatie vormend van rood en zwart, b.v. de buitenste laag geheel zwart en de binnenste fuchsia-kleurig tulie. In 't lijfje ook weer tulie, op dezelfde manier gecombineerd, en onder de armen doorgaand een strak jakje van roomwitte Chiffon. De corsage-bloem van zwart fluweel omrand met git.

Lange slanke lijnen karakteriseeren deze robe-manteau van velours-de-laine. De nieuwste tint, couleur pétrole (iets molachtig-grijs) gecombineerd met purpere zijden voering, in de wijde kimono-mouwen zichtbaar. Het model is zeer recht, en de ruimte is naar de zijanten gewerkt, het corsage-deel iets overblousend in de taille. De gladde banen zijn begrensd met rechte plooijs. Moltvellen bontkraag. De hoed is van zwart fluweel, achter op den rand een zwarte pleureuse, waarvan de veertjes samenvallen met die van een evengroote purpere pleureuse, die tegen den purperen onderkant van den rand is gehecht.

B. Mennens.

Stand. — De tot gelatine ingekookte saus van kalfspooten, spekswoord, enz.

Steak. — Een stuk roastbeef, dat op het rooster zonder toevoeging van vet, gebraden is.

Tartelette. — Deegbakje.

Timbaal. — In bolvorm aangedrukte spijs, amandelbeslag.

Topinambour. — Aardpeer, een op den aardappel gelijkende koolvrucht.

Tournedot. — Kleine biefstukjes.

Trancheeren. — In kleine stukken snijden.

Vol-au-vent. — Een leeg gebakken vorm van bladerdeeg, die bij het opdienen gevuld wordt met ragout of ander vultsel.

Waterbad. — Zie: Bain-marie.

Recept.

Hongaarsche Snoek.

Benodigd:

- 1 K.G. snoek;
- 10 gram zout;
- 60 gram boter;
- 5 stuks ansjovis;
- 1 kleine ui;
- 1 lepel room;
- wat paneermeel.

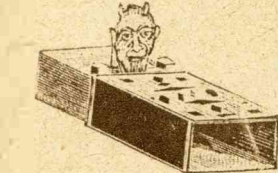
Bereiding:

De snoeken schubben, uitnemen, wasschen, koppen en staarten er afsnijden, de huid er voorzichtig afnemen en de visschen in de lengte doorsnijden; de graten er zorgvuldig uitnemen, de visch in mooten verdeelen, en dezestukken met het zout inwrijven. In een langwerpigen, vuurvast schotel den gesnipperden ui in de helft van de boter lichtbruin fruiten, den room, 1 d.L. water en de in water en melk uitgetrokken ansjovis toevoegen en hierin de stukken visch dicht naast elkaar plaatsen; ten slotte de visch met paneermeel bestrooien, met de rest van de gesmolten boter overgieten en onder herhaaldelijk bedruipen in den oven bruin en gaar stoven ($\frac{1}{2}$ à $\frac{3}{4}$ uur).

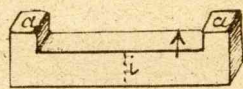
VOOR DE JEUGD

Knutselwerkjes als tijdpassering.

Nu de winteravonden weer aanbreken, is de tijd daar voor allerlei spelen en werkjes. Wat zullen jellu echter spelen of maken, om de lange avonden gezellig door te brengen? O, wacht maar, Oom Tom heeft heel wat in zijn mars, voor groot en klein, voor neven en nichten, en we zullen dan ook de komende maanden meer plaats geven aan verschillende spelletjes en knutselarijen. Om maar dadelijk te beginnen zal ik jellu van een lucifersdoos iets leeren maken, waarmee je heel veel schik kunt

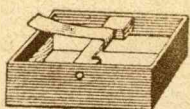
Afb. 1.

Afb. 2.

hebben, namelijk 'n springduiveltje, zooals Afb. 1 te zien geeft. Het speelgoed is heel eenvoudig en gemakkelijk te maken.

Men neemt hiervoor een groot model lucifersdoos. (Met een kleine kan men het natuurlijk ook klaarspelen). In het midden van het laatje wordt een stukje hout bevestigd, 1 c.M. breed en iets korter dan het laatje breed is. Het model van dit houtje geven we in Afb. 2. Dit houtje wordt door middel van een paar pennetjes aan de zijden van het laatje bevestigd, zóó dat het gemakkelijk draaien kan en de beide hoogere einden a—a even boven het

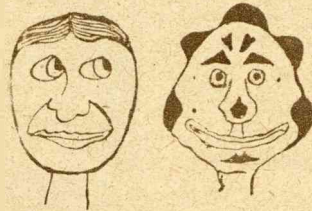
Afb. 3.

Afb. 4.

laatje uitsteken. (Zie Afb. 1). Vlak naast een a op de plaats waar het pijltje staat, plakt men een reepje veterband, vast, (Zie Afb. 3), terwijl op de plaats waar de i staat het een of ander papieren kopje wordt vastgeplakt (Zie Afb. 1). Nu draait men de houten blokjes een slag om, zoodat a—a op zijde en het poppetje plat komt te liggen; schuift vervolgens het laatje in den deksel, dien men van te voren met gom heeft beplakt en maakt het vrije eind van het veterband, aan den deksel vast. Om de juiste plek binnen in den deksel te weten, waar

men het uiteinde van het veterband moet vastplakken, trekt men de doos half open, zoodat de opstaande blokjes a—a tegen den smallen dekselrand aansluiten. (Zie Afb. 1).

Afb. 5.

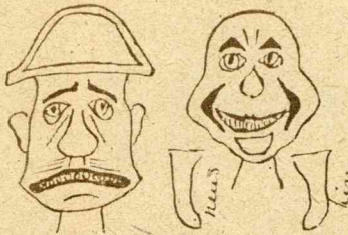
Dan vat men met een der vingers in den geopenden deksel het veterbandje vast en plakt dit, terwijl men het zoo strak mogelijk houdt tegen den binnenkant van den deksel vast.

Om te zorgen dat men de doos niet aan de verkeerde zijde open-

schuift, maakt men in het laatje aan de zijde waar men het moest induwen een koperen pennetje (Zie Afb. 4) vast.

Maar dat is waar ook, hoe komen we aan den papieren poppekop? Allicht vinden we in een oud prentenboek nog wel iets van onze gading. Het moet voor ons doel natuurlijk een heel leelijke of grappige kop zijn.

Voor alle zekerheid geven we voor degenen, die niets geschikts kunnen vinden hier (Zie Afb. 5 en 6) een viertal leuke koppen. We kunnen ze uitknippen en op karton plakken of nog beter: op wit karton nateekenen en daarna kleuren met verschillende kleursel. De neus en de kin, die bij den vierden kop geteekend zijn, moeten uitgeknipt en op dezen kop geplakt worden, zoodat hij veel lijkt op Janklaassen uit de poppenkast. Veel plezier er mee!

Afb. 6.

Een heilwensch bij het niezen.

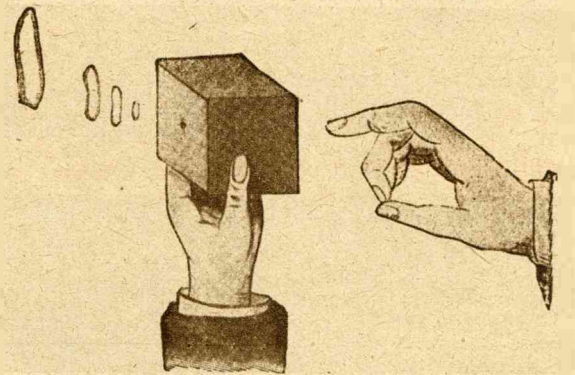
Iemand die niest, wordt dikwijls begroet met den heilwensch: „God zegene U!”

De oorsprong van deze eigenaardige gewoonte moet gezocht worden in de gevolgen van het verschijnen der komeet van het jaar 1590. In dit jaar toch ontstond er een vreeselijke pestziekte, die aan haar invloed werd toegeschreven. Toen de ziekte het hevigst woedde was het niezen dikwijls een voorbode van den dood; vandaar den wensch „God zegene U,” waarmee sedert dien tijd bijna alle niezers worden begroet.

Rookkringen maken.

Jongens, jullie hebt zeker wel eens vol bewondering gekeken naar je Vader als die onder het rooken zulke mooie kringetjes kon blazen.

Zulke rookkringetjes kunnen jullie ook maken en daarbij behoef je niet eens zoo'n komischen ronden mond te zetten als Vader doet. Je maakt van bordpapier een vierkanten doos, een kubus, in een der zijden een kleine ronde opening en aan de achterzijde een klein klepje. Nu moet deze doos met tabaksrook gevuld worden en aangezien geen enkele van mijn brave neven stiekum sigaretjes rookt, geen denken aan, vraag je aan Vader of hij je kubus met een wolk tabaksrook vullen wil. Je hebt dan niets anders te doen dan met je wijsvinger tegen den

achterkant van de doos te tikken om de mooiste ringetjes te verkrijgen. (Zie verder de afbeelding.)

Oplossing Prijsraadsel XXII.

De oplossing is: *Hans*. Verschillende lezers, vooral die in het oosten en noorden wonen hebben geraden *Anne*, en omdat dit ook een goede oplossing is, hebben we die inzenders ook aan de prijsverloting laten deelnemen.

De prijzen zijn ditmaal ten deel gevallen aan *Hans Helleman*, *Vlaardingen* en *Nelly Ouwerkerk* te Leiden.

Ons Babbelhoekje.

Marietje Bus. — Wel heb ik van mijn leven! Wou je Moeder je niet helpen. Zeg maar als ik in Laren kom, dat ik ze daarover wel eens zal spreken. Je Moeder dacht natuurlijk dat ze het niet doen mocht, en bovendien is het veel knapper als je heelemaal zonder hulp de oplossing vinden kunt.

Greta Helleman. — Zoo, vind ik weer eens een brief van je! Ik heb je langen tijd gemist. Toch niet ziek geweest?

Adrie van den Oldenhove. — Wat je gelijk hebt, houdt er den moed maar in!

HET GOUDLAND

NAAR HET DEENSCH VAN NIELS MEYN
GEAUTORISEERDE VERTALING

2)

Blachte zoo dat het in het bosch weerklonk, maar inwendig was hij toch niet erg op zijn gemak. Want hij wist dat iemand die opgegeten werd nooit meer in aanraking met zijn bloedverwanten zou komen. Hij geloofde namelijk dat de menschen na den grooten slaap bleef leven. Hij had immers zelf ook met zijn vader gesproken, toen hij in de bosschen lag te slapen. Hij ontmoette zijn vader in zijn droom en de knaap kon werkelijkheid en droom niet van elkaar onderscheiden.

Hij werd voorzichtiger nadat Gitta hem gewaar-schuwd had, en trok naar de kust van de uitgestrekte zee, waar het water altijd zoo helder was, maar zoo zout dat je het niet drinken kon. Daar zat hij over zijn avontuur met den adelaar na te denken, toen zijn scherpe oogen een donker plekje in de verte op het blauwe water gewaar werden. Het kwam langzaam nader en hij zag dat het een wonderlijke vogel was. Die was lang en smal en zwom op het water, en zijn vleugels, die rood waren als het bloed dat te voorschijn spuit als de borst door een pijl geraakt was, waren hoog over zijn rug uitgespreid. Toen het wonderlijke dier steeds nader kwam ontdekte Ek dat het niet als andere vogels aan iederen kant één poot had, maar dat er evenveel pooten waren als hij vingers aan de handen had, zelfs nog veel meer, en die zaten in rijen boven elkaar.

Dat het een groote handelsboot met drie rijen roei-spanen was, uit het verre Phoënië, die ten noorden van de Deensche Sonden verdwaald was, wist Ek niet. Het schip dat uit de Middellandsche Zee Spanje omgevaaren was naar Engeland om tin uit Cornwales te halen, was door een hevigen storm uit zijn koers geslagen en in de Noordzee terechtgekomen en vandaar in het Kattégat. Nu zette het weer koers naar het Zuiden in de hoop weer thuis te kunnen komen. Er heerschte oneenigheid aan boord van het groote schip.

De manschappen waren aan het muiten geslagen tegen den commandant, een groot krijgsman en zeevaarder Ahwad genaamd. Nu wilden zij hem op de onbekende kust aan land zetten, zonder voedsel noch wapens.

Ek sloop onhoorbaar achter een rots, toen het schip de fjord ingleed, en het water tegen den hoogen steven opbruisde. Ek had nog nooit zoo iets gezien. De vogel was van boven plat en er stonden mannen op met wonderlijke lange kleeren aan. Het waren donkere, magere mannen met lang, zwart haar en een neus krom als de snavel van een arend. De stokken in hun handen glinsterden als het water van 't moeras, wanneer het door de zon beschenen wordt, en zij straalden een glans uit en fonkelden als de randen van de avondwolken.

Nu landden zij aan de sterke rots en stonden weldra op het strand. Zij krioelden door elkaar en sleepten een langen sterken man voort. Ek zag de aderen van diens voorhoofd opzwellen en de koolzwarte oogen flitsen. Plotseling rukte de man zich los, ontnam een der manschappen een boog, even groot als hij zelf, haalde een bundel dunne, flinsterende pijlen uit den gordel van een ander, en holde er mee naar den top van de rots. Op hetzelfde oogenblik begreep Ek, dat het een tooverboog was, juist als die van Aki. Er klonk een gesuis in de lucht en de voorste man viel. Er stak een lange, dunne stok met veeren uit zijn borst. De boog werd steeds opnieuw gespannen en de pijlen bleven door de lucht suizen. Maar toen begon men uit het schip ook te schieten en viel de lange man.

Tegelijkertijd klonken er woeste kreten uit het bosch en kwam Aki aan het hoofd van zijn mannen aange-stormd. Hij was zoo woedend dat hij zich steeds huilend met gebalde vuisten op de behaarde borst sloeg, hetgeen klonk alsof er een reusachtige oeros over den moerassigen boschbodem draafde. De vreemdelingen trokken zich terug, maar Aki zette hen na. Opeens klonk er een kreet en kwamen al de donkere mannen weer aangestormd. Zij zwaaiden met bijlen, die in de zon straalden, en de boschmensen werden overmand. Verscheidenen vielen achterover in den langen slaap, terwijl de rest, waaronder Aki zelf, aan boord gesleept werd.

De jongen was ondertusschen te voorschijn geslopen, stak bevend van opwinding de hand uit naar den zwarten boog en de schitterende pijlen met de blinkende

veeren, en kort daarop suisde de eene pijl na de andere uit de dichte struiken naar het schip toe. De vreemdelingen werden zoo bang, dat zij dadelijk de zeilen uitzetten en de volle zee in zeilden. Ek bleef achter en zocht zijn pijlen bij elkaar. Hij maakte zich eveneens meester van een lange, smalle, glimmende bijl die aan twee kanten scherp was en van een kleinere die in een schede verborgen was.

De verdere wapens wierp hij in de fjord, waar hij ook de lijken heen sleepte. Die mochten niet aan land blijven om hem later te vervolgen en hun wapens terug te eischen.

Op die wijze kwam Ek in het bezit van pijl en boog, zwaard en dolk. Nu kon niemand hem meer iets doen. De bruine beer, die evenals Aki hem eens in den boom was nageklommen, al evenmin als de grauwe, gulzige wolven, die in kudden huilend door het bosch trokken. En de reusachtige oeros met de gebogen hoorens en den witten glans in de oogen kon hij nu van uit een boom de eeuwigheid inzenden.

De knaap voelde zich even sterk als Aki zelf, en hij beklagde het diep, dat de vreemdelingen zijn doods-vijand meegesleept hadden.

Toch gaf hij de hoop op wraak niet op. Hij zag den reuzenvogel op zee wenden en langs de kust zwemmen en besloot het gevaarte te volgen. Heel den dag volgde hij den vogel verborgen in struiken en achter rotsen

DE VERMAARDSTE DANSERES DER WERELD.

De wereldberoemde russische danseres van het vroegere Hofballet van den Czaar, de Prima Ballerina Tarnara Karsavina, treedt op 't oogenblik met zeer groot succes te Berlijn op. Zij wordt algemeen als de beste van alle danseressen beschouwd.

tot aan de plaats waar het land een bocht maakte. Toen was het avond geworden, en kroop de zon in de zee. Maar de vogel zwom den kant uit dien men ziet als men den linkerarm naar den zonsopgang richt. Ek klom in een boom. Hij zou den volgenden morgen zijn tocht voortzetten net zoo lang tot hij den vogel en de vreemdelingen ontmoette. Dan zou hij zich op Aki wreken.

HOOFDSTUK II.

DE IJSBRUG.

Zooals de blauwe Sond nu haar golven wiegelt tusschen de groene kusten van Skaane en Sjelland, was 't ook duizenden eeuwen geleden, alleen keken er toen geen witte zomervilla's door de boomen heen zooals nu. Het eikenbosch strekte zich uit tot aan het strand, en geen stoombooten verontreinigden het heldere water, of zonden zwarte rookzuilen naar den blauwen hemel op. De haring zwom in dichte scholen rustig door de Sond en kende geen andere vijanden dan de zeehond en de roofvissen, want de menschen hielden zich in de bosschen verborgen en hadden nog niet geleerd om netten uit te zetten of met den hengel te visschen.

Ek had een groote teleurstelling gehad. Het vreemde, zeldzame schip dat daarginds voortzeilde met zijn aarts-vijand aan boord, had den wind mee en gleed veel sneller Zuidwaarts dan hij het volgen kon, want er was geen weg langs de kust en hij moest groote omwegen maken om de bewoonde streken te vermijden, als hij niet dood geslagen wilde worden. In die oeroude tijden bestond de gastvrijheid in het Noorden zelfs niet in naam.

Hij liep steeds verder Zuidwaarts, de groene eilanden voorbij waar duizenden jaren later Kopenhagen verrijzen zou en toen niet anders te zien was dan een rij armoedige hutten. Daar had hij een avontuur, omdat

de honger hem naar een open plek in het bosch riep. De hutten stonden reeds jaren lang op de eilanden, daarom waren de dieren er sinds lang gevluht. Hij kreeg zelfs geen onnoozelen haas in het gezicht, maar aan de kust beneden lagen de woningen, waaruit een geur van vleesch dat aan het spit gebraden werd naar hem opsteeg. Het was tegen den avond en de zon verlichtte de open plaats met roode, gloeiende stralen. Ek zag dat er wilden met dieren huiden bedekt om het vuur dansten, zich in het gebruik van wapens oefenden, of op de hurken gezeten steenen bijlen slepen. Langharige vrouwen hielden groote klompen bloedig vleesch aan lange stokken boven het vuur, terwijl naakte kinderen schreeuwend onder groote, wolfachtige honden, heen en weer liepen.

Opeens scheen heel het bonte leven uit te sterven. Uit een der grootste lage aarden hutten kwam een breed-schouderde, gebaarde man tevoorschijn kruipen. Hij bromde en liet de tanden zien, waarop het dadelijk doodstil werd en zelfs de blaffende honden zich piepend terugtrokken.

Ek hield dien man voor de Aki der bewoners, en hij had geen ongelijk. Deze gebaarde man was een echte reus, de spieren van zijn groote lichaam vormden groote knoedels. Hij bleef, knorrend als een dier, voor zijn hut staan en trad daarop met zware passen naar het vuur. Daar het vleesch niet gereed was, begon hij te brullen en greep een der vrouwen bij de lange haren vast. De vrouw verweerde zich, en hij rukte haar een groote dot van het hoofd, terwijl zij zich kermend op den grond lag te wringen. De andere mannen bromden, maar durfden hun misnoegen niet verder uiten. De reus liet zijn tanden zien en schopte zijn slachtoffer in het vuur, dat haar vreeselijk brandde, waarop zij gillend naar het water liep om zich in de golven te verkoelen. De reus schokschouderde van het lachen en keek naar een ander slachtoffer uit, toen zijn scherpe blik opeens Ek ontdekte, die uit de struiken op den heuvel achter het vuur keek. De reus uitte een gebrul, dat dadelijk alle mannen te been riep, en Ek was reeds op het punt om rechtsomkeer te maken en te vluchten toen zijn boog hem op eens te binnen schoot en de lange pijlen met de glinsterende punten, die zoowel in steen als in hout steken bleven. Hij sprong stoutmoedig te voorschijn en begon een wilden krijgdsans, waarvan iedere beweging den reus zijn groote minachting toonen moest. Hij siste, spuwde en liet de tanden zien, en ten slotte draaide hij zich geheel om en sloeg zichzelf op zijn achterste. De reus huilde van woede, hij greep een kolossale steenen pijl en sprong naar voren, maar toen had Ek ook reeds zijn boog gespannen. Het bekende geluid weerklonk en de pijl suisde door de lucht. De reus deed 'een sprong en viel morsdood op den grond.

Ek had reeds een nieuwe pijl gereed, maar hij had dien niet nodig. De dood van den wildeman werd met gejuich begroet, en alle mannen stormden vooruit en wierpen zich ter aarde. Het moest volgens hen wel een machtig krijgsman zijn; die dien sterken tiran had kunnen doden. En toen zij zagen dat het slechts een knaap was, veranderden zij toch niet van meening. Zij beschouwden hem eenvoudig als 'n grooten toevenaar.

Ek kon zijn honger stillen en sliep dien nacht in de hut van zijn vijand, waar hij een rijken buit vond, die hem later goed te pas kwam. De wilde man had groote voorraden gerookt vleesch en visch en warme huiden. Ek bleef op de bewoonde plaats tot laat in het najaar, en heerschte er onbeperkt. 's Avonds bij het vuur werd zijn glimmend zwaard bewonderd, en zong hij wonderlijke liederen zonder woorden voor de krijgslieden, diepe keeltonen, die hij begeleidde met een getokkel op de pees van den boog. Dit waren de eerste onbeholpen pogingen tot zang en muziek.

Toen de najaarsstormen huilend over de wateren van de Sond gierden en schuimtoppen op de golven zetten, en de bladeren in het bosch begonnen af te vallen, trok Ek verder. Hij had zijn tocht naar het Zuiden om zijn doods-vijand te zoeken niet vergeten, maar zijn woede was bedaard. In de eerste plaats was het de zwerflust die in zijn ziel begon te dagen.

Beladen met gedroogd vleesch en een mantel van beerenhuid vertrok hij en verdween in de zuidelijke bosschen. De stormen hielden tusschen de druipende, kale takken en overal waar hij den voet zette was het nat. Hij volgde voortdurend de kust, tot aan Steons waar de eerste sneeuw hem overviel en hem dwong om in een spelonk te schuilen. Daar bleef hij tót geheel zijn voorraad op was en de honger hem weer voortdreef. Toen vervolgde hij zijn weg langs de kust, waar meeuwen en kraaien en een enkel lichtzinnig hert het slachtoffer van zijn pijlen werd. Hij liep over het ijs naar Falster en kwam midden in den winter te Gedser aan. Een wild zwijn, dat hij in een eerlijken strijd gedood had, en daarop bevroren was, diende hem tot voedsel.

(Wordt vervolgd).

PANDER
& ZONEN

DEN HAAG AMSTERDAM
ROTTERDAM

AXMINSTER TAPIJTEN
per Mèter f 9.—

VOOR

Grappjes.

Zij zaten in een door palmen overschaduwde hoekje van de dansaal. Zacht zoemde de muziek vanuit de verte naar hen over; een niet-te-onderkennen geur van velerlei parfums dreef rond hen heen. Er was geen geschikter plaats, tijd of omstandigheid te bedenken voor een huwelijksvoorstel, en Timkins besloot derhalve zijn geluk te beproeven. Zij was aardig, wat natuurlijk te waardeeren was en bovendien had zij een fortuin, wat nog meer te waardeeren was.

„Ben je nooit eens bevreesd, dat iemand je ooit nog eens om je geld zal willen huwen?” vroeg hij als inleiding.

„O, neen, nooit hoor,” lachte het meisje. „Die gedachte is nog nooit bij mij opgekomen!”

„Ha! juffrouw Lescombe,” ging hij verder, „het is zeker nog nooit in uw lief, onschuldig hart opgekomen, hoe koud, gevoelloos, ja zelfs wreed sommige mannen zijn kunnen als het „geld” betreft.”

„Misschien niet!” hernam het meisje kalm.

„Ik zou niet graag zien, dat een zoo vreeselijk lot u treffen zou,” zei hij geëmotioneerd. „Je bent veel te goed, veel te mooi. De man, die jou huwen zal, mag je alleen maar huwen om je zelf alleen.”

„Dat zal hij wel moeten doen,” merkte het meisje nog steeds even kalm op. „Mijn nicht Jenny heeft geld, — ik niet! U schijnt ons verwisseld te hebben. Ik heb geen cent.”

„Oh - eh,” stamelde de jonge man „... Wat een mooi weer is het vanavond, vindt u niet?”

Julia: „Wees niet verwonderd, beste, als mijnheer Wilkens je vanavond ten huwelijk vraagt.”

Truus: „Lieve hemel! Denk je, dat hij het doen zal?”

Julia: „Ik geloof het stellig. Toen ik hem gisterenavond afwees, zei hij, dat hij nu het ergste vreesde voor zijn verdere leven.”

Willie (tot zijn vader die pas voor de tweede maal gehuwd is): „In de Hoogstraat is een winkel, en die heeft veel overeenkomst met u.”

Zijn vader: „Een winkel? Overeenkomst met mij?”

Willie: „Ja, die is ook onder nieuw beheer gekomen.”

„Hij” nam alles letterlijk op. In ieder opzicht was hij serieus.

„Mag ik je een kus geven, Dolly?” vroeg hij.

„Moeder is in den salon,” antwoordde zij.

„O, dan is het in orde. Je vader mag haar kussen,” hernam hij.

Gast: „Ik kan die soep niet eten, kellner!”

De kellner brengt andere soep.

Gast: „Ik kan die soep niet eten, kellner!”

Kellner (geërgerd, brengt voor den tweeden keer andere soep.

Gast: „Ik kan die soep niet eten.”

De kellner, woedend en ten einde raad, roept den eigenaar.

Eigenaar: „Waarom kan u die soep niet eten?”

Gast (kalm): „Omdat ik geen lepel heb!”

De eigenaar van een vischwater ontstak in hevige woede, toen hij een visscher bezig zag in zijn water te visschen.

„Dit meer,” zei hij, „is privaat eigendom. Ik heb er zelf de visch in uitgezet. Je moet direct hier vandaan!”

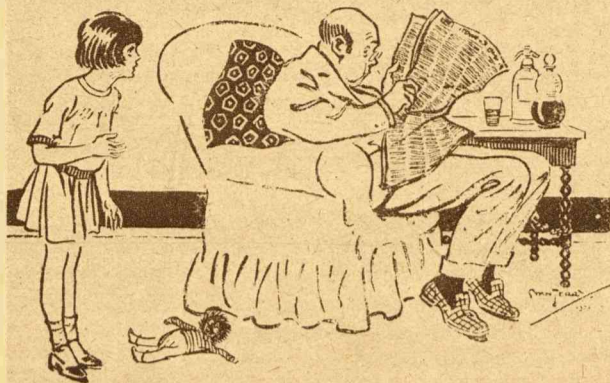
„Eén oogenblik, mijnheer,” zei de visscher. „Wat heb je erin uitgezet?”

„Snoek,” was het antwoord, „en ik wil niet hebben, dat jij...”

„Dan is de zaak gezond!” zei de overtreder. „Ik zit te baarzen.”

A: „Heb je al gehoord, dat Jones in zijn slaap wandelt?”

B: „Ach, 't is altijd zoo'n excentrieke snuiter geweest. Waarom rijdt die vent nou niet? Hij heeft twee auto's en een motorfiets.”

Kleine Nelly: (die net een frisch standje van haar vader gehad heeft): „Pappie — je moet nou niet denken, omdat je Moeder getrouwd hebt, dat je nu het recht hebt om tegen alle andere vrouwen onbeschoft te zijn.”

Allerlei Wetenswaardigs.

De snelheid der kamervlieg.

Een kamervlieg doet bij een gewone vlucht ongeveer zeshonderd slagen per seconde, die haar 1.50 M. verder brengen. Als de vlieg echter angstig is, kan de snelheid toenemen tot negen à tien meter per seconde. In zoo'n tijd zou een renpaard slechts 2.70 M. afleggen, hetgeen meer dan een Engelsch mijl per minuut is. De kleine vlieg gaat dus, met haar grootste snelheid, in denzelfden tijd ongeveer een derde van een Eng. mijl. Een kleine berekening geeft aan, dat indien de vlieg even groot was als het renpaard, en haar zelfde vermogen behield in verhouding tot haar grootte, zij zoo snel als de bliksem zich over de aarde zou kunnen bewegen.

Het Vaticaan (het Paleis der Pausen) is het grootste paleis der wereld. Het beslaat een oppervlakte van dertien en een halve morgen lands en bevat ongeveer 1000 hallen en vertrekken.

Meen nooit, dat de onaangenaamheden, waaronder gij thans gebukt gaat, blijvend zijn. De zwarte wolken van vandaag zullen morgen weggetrokken zijn en de zon zal voor u opgaan. Niets is blijvend; ook uw smart niet!

Wij worden, zooals onze idealen zijn. Indien wij geregeld streven beter en edeler te worden, indien dat onze hoogste wensch en ons hoogste verlangen is, zullen wij het zeker bereiken.

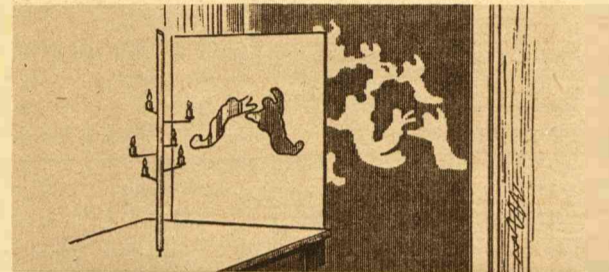
Mevrouw Jonggetrouwd: „O, Jack, je hebt de keukendeur opengelaten en nu is mijn kookboek door den tocht dichtgeslagen en nou heb ik er geen idee meer van, wat ik aan 't koken was.”

IEDEREEN

NATUUR- EN SCHEIKUNDE IN DE HUISKAMER

14. Bewegende schaduwbeelden.

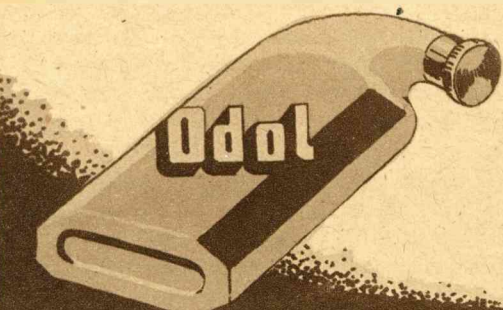
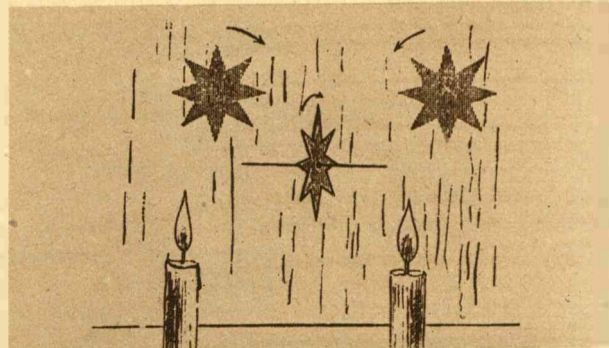
Het licht plant zich voort volgens een rechte lijn. Bevindt zich dus een lichtbron tegenover een voorwerp dat geen licht doorlaat, dan kunnen zich de, van die lichtbron uitgaande lichtstralen uitsluitend langs den omtrek van dat voorwerp rechthoekig voortplanten en op een daarachter geplaatst scherm of een witten muur vormt zich dan een schaduwbeeld van het voorwerp, dat in vorm daarmede overeenkomt, doch welks plaats verandert met den stand van

de lichtbron ten opzichte van het voorwerp, terwijl zijn grootte afhangt van den afstand, zoowel van het scherm als van de lichtbron, tot het voorwerp, dat de schaduw werpt. Door dus lichtbronnen op verschillende afstanden van het scherm en op verschillende hoogten te plaatsen, kan men de schaduwen allerlei gemakkelijke bewegingen doen uitvoeren.

Zoo zien wij op fig. 1 hoe men den heksendans op den Bloksberg kan vertoonen, waarbij trouwens de heksen of geesten zelf verlicht zijn en de schaduwen door de omgeving gevormd worden. Daartoe knipt men uit een groot stuk karton figuren van duiveltjes of heksen op bezemstelen en dit karton plaatst men tegenover het scherm op den wand, waarop de vertooning zal plaats hebben (zie fig. 1). verder bevestigt men aan een standaard of kandelaber een aantal kaarsjes op verschillende hoogten, zooals op de figuur aangegeven is. Door nu dien standaard heen en weer te verschuiven vertoonen zich op het scherm even zooveel verlichte beelden, als er kaarsjes zijn en de heksen voeren de verrassendste bewegingen uit.

Een ander interessant schaduwkunststuk is het volgende (zie fig. 2). Men knipt uit een speelkaart een figuur in den vorm van een ster. Door het middelpunt van de ster steekt men een breinaald en houdt die, in horizontale richting, met beide handen tegenover een vel wit papier of een witten muur. Terzijde van de ster, en op gelijke afstanden daarvan, plaatst men twee even hoge, brandende kaarsen. Er vormen zich nu natuurlijk op het papier of den muur twee stervormige schaduwbeelden. Als men nu de breinaald doet ronddraaien, dan draaien dus beide sterren, doch, wat hoogst verrassend lijkt, in tegengestelden zin. Dit is trouwens weer het natuurlijk gevolg van de rechthoekige voortplanting van het licht, waardoor de lichtstralen, die van de beide kanten uitgaan, elkaar bij de draaiende ster kruisen.

Terwijl het Odol-mondwater tot doel heeft de mondholte te desinfecteren, dient Odol-tandpasta hoofdzakelijk voor de mechanische reiniging der tanden. —

Odol-mondwater en Odol-tandpasta naast elkaar gebruikt, verzekeren een werkelijk doelmatige verzorging van mond en tanden en vormen een zekere beschutting tegen de zoo gevreesde tandziekten.

Men vrage beslist Odol en late zich geen A...ol-, B...ol- of C...ol-tandpasta of andere merken aanpraten Er is maar één Odol-tandpasta „Echt Lingner”.